Vědomosť

ZPRAVODAJ SLOVÁCKÉHO KRÚŽKU V PRAZE

ČÍSLO 44 • LEDEN 2011

pf 2011

Medové zpívání v Kudlovicích

Krúžkaři na Pražském jarmarku

Ve sklepě u Jarka Nešpora - Setkání krúžků Praha, Brno, Bratislava

Podlužácké hody v Krúžku

Vážení a milí krúžkaři,

Vánoce jsou za námi, začínáme psát rok 2011, a to znamená, že máme za sebou už 115 let naší krúžkařské činnosti. Je zajímavé pohledět na vývoj Krúžku v historických souvislostech - jak se v letech měnil z hlediska složení členstva, programových priorit apod. Tedy od počátečního studentského spolkaření se silným podtextem sociálním a za spoluúčasti tehdejších významných osobností pražského kulturního a společenského života, kdy byl Krúžek účasten aktivit souvisejících s národním uvědomováním, hledáním a vytvářením kulturní identity nově vznikajícího státu, kde lidová kultura byla jedním z inspirujících a podstatných zdrojů, až po současnost, kdy je Krúžek domovem pro svých tři sta členů zcela různorodého složení věkového, sociálního či společenského, kterým poskytuje prostředí k přátelskému besedování a prezentuje zvyky Slovácka (nejen) pražské veřejnosti.

Je potěšitelné, že i přes svou různorodost působí Krúžek jednotně, pravidelně se schází na svých besedách u cimbálu i na dalších akcích, nezapomíná na své členy při jejich životních jubileích. Když se někde vystupuje, naši členové nás vydatně podporují, když je třeba s něčím pomoct, vždy je dost ochotných rukou. A že se někdy někdo s někým i poškorpí? To přece také patří k našemu životu, vždyť jsme „slovácká dědina v Praze“, jak říká doc. Neumann, a tak to prostě na dědině chodí.

Dnešní Slovácko je region, kde lidová kultura prožívá obrovský rozkvět. Všude je plno dětských i dospělých souborů, muzik, mužských i ženských sborů, udržují se tradiční lidové zvyky. A tam, kde v minulých letech zanikly, jsou opět v hojné míře obnovovány, nebo dokonce vznikají nové. Bylo by tedy dosti úsměvné, aby náš Krúžek v současnosti vyvíjel na Moravě takovou osvětovou činnost, jako tomu bylo např. počátkem minulého století, kdy směřovala především ke vzkříšení lidových tradic. Situace je jiná, naopak, je naší existenční nutností čerpat z regionu, být s ním v těsném sepětí, dávat prostor těm, kdo přicházejí ze Slovácka do Krúžku, navazovat kontakty a udržovat přátelské vztahy s hlavními nositeli tradic na Slovácku, u nich se učit. Samozřejmě ne bezhlavě. Vždyť o kulturním dědictví Slovácka také dost víme, měli jsme a stále máme mezi sebou řadu fundovaných osobností a odborníků, kteří dokážou rozeznat, co pro nás je či není inspirující.

Přátelé krúžkaři,
přeji Vám všem klid, pohodu, dostatek tvořivé inspirace, hodně sil a entuziasmu v nadcházejícím roce 2011.

MIROSLAV ŘÍHA

Výbor

Činnost Krúžku byla řízena výborem zvoleným členskou schůzí 13. 1. 2010 ve složení: Miroslav Říha, Martin Sochor, Helena Šálová, Dušan Macháček, Bruno Vognič, Josef Šenk, Soňa Plzáková, Anna Minaříková, Ondřej Sameš.

Výborových schůzí se dále zúčastňovali stárek se stárkou, v roce 2010 to byl Petr Smetana a Bára Slívová. Po listopadových hodech je vystřídali Richard Kristián a Maruška Mlynaříková.

Výbor se minulý půlrok scházel pravidelně 1x za měsíc. Na výborových schůzích byly řešeny aktuální věci související s činností Krúžku – plány akcí, náplň měsíčních besed, organizační příprava a zabezpečení větších akcí (Moravský ples, Výstava vín, hody, zájezdy, setkání krúžků atd.), činnost muzik, chasy a sborů, příprava a náplň Vědomosti (změna odpovědného redaktora), spolupráce s ostatními krajanskými spolky. Aktuální záležitosti týkající se činnosti Krúžku byly řešeny operativně starostou anebo pověřeným členem výboru.

Průběžně probíhá aktualizace adresáře členů a doplňují se jejich evidenční listy. V roce 2010 odešli z našich řad dlouholetí krúžkaři – Jana Ulčarová, Ivan Šála, Jaromír Lux, Vladimír Cilínek, František Hruboš a Emílie Karásková. Počet členů ke konci roku 2010 je cca 270, věkový průměr je 63 roků. Nejstarším a přitom stále aktivním členem Krúžku je Blaženka Egelseerová (91).

Výbor děkuje všem, kteří dobrovolným příspěvkem i svou účastí na besedách a dalších akcích podporovali činnost Krúžku, dále výbor děkuje muzikám, chase a sborům, kteří nás reprezentovali na veřejnosti a zpříjemňují naše krúžkařské besedy. Poděkování si zaslouží i další naši obětaví krúžkaři, kteří ochotně pomáhali při organizování větších akcí – ať v pokladně, jako pořadatelská služba či jinak.

Měsíční besedy

Konají se od roku 2001 každou druhou středu v měsíci od 19.00 hod. v KD Gong v Praze - Vysočanech. Návštěvnost na besedách se oproti předcházejícím rokům podstatně zvýšila – účast bývá kolem 120 členů a hostů. Na větších akcích – hody, vánoční beseda je účast ještě vyšší, cca 150 návštěvníků. V roce 2010 byl na besedách zaznamenán vyšší počet hostů, kteří se o našich akcích dozvěděli z internetu nebo z měsíčního programu vydávaného KD Gong. Na besedách střídavě hrály CM Martina Sochora a CM Žandár. Účastníci besed byli informováni o jednáních výboru, o akcích připravovaných na dané období, o akcích, kde byla spoluúčast Krúžku, a také o národopisných akcích, které probíhají v jednotlivých regionech Slovácka.

Na říjnové besedě proběhla vzpomínka na básníka Aleše Balcárka za účasti Hanáků z Prahy s ukázkou tanců z Hané v rámci akce Moravský věneček. Pravidelnou náplní besed byly oslavy jubilantů, kteří připravili pro návštěvníky pohoštění s pěkným posezením, zpěvem i tancem při muzice. *HELENA ŠÁLOVÁ, jednatelka*

Kmenová muzika

Muzika pokračovala ve své činnosti v základním složení: Martin Sochor st. – prim, Katka Pavličová-Říhová – terc, Soňa Plzáková-Kultová – kontry a Radek Sobíšek – basa. Na cimbál Luďkovi Nezbedovi vypomáhali Ríša Horák a Honza Bradáč. Rádi jsme na akcích přivítali našeho klarinetistu Milana Červenku – Fanču. V kontrech nám vypomáhal Luboš Pípal. Muzika povětšinou zkoušela u Sochorů v Běchovicích, popř. v Karlíně s mladou chasou. Zkoušky nebyly pravidelné, byly zaměřovány vždy na aktuální akce, ať už Krúžku nebo muziky.

Výčet vystoupení je opravdu rozsáhlý. Na konci prázdnin jsme se zúčastnili akce FoSu v rámci Pražského jarmarku (společné vystoupení muziky, mužského sboru a chasy - předvedli jsme „bobkovníky“ a „strání“). Poté nastala vinobraní – tradiční Trója a Strašnice, dále Říčany a dvoje vinobraní na Rokycansku. Následovalo slavnostní zahájení výstavy „Poklady Moravy“, kterou pořádalo Národní muzeum v Praze pod záštitou prezidenta republiky a krajských hejtmanů (po krátkém vystoupení naší muziky následovalo vystoupení mužského sboru a mladé chasy, muzika se pak postarala ve foyeru o volnou zábavu). V KD Vltavská pořádá náš krúžkař Jožka Harčarik Setkání pražských muzik. Tentokrát byla přehlídka zaměřena na tzv. „štěglivé“. Vystoupili jsme tam spolu s mužským a ženským sborem s novým pásmem z Horňácka, který připravila Soňa Plzáková. Dále se muzika zúčastnila předávání prestižních cen Czech Made v Kulturním domě na Vinohradech (ÚKDŽ). Našemu dlouholetému sponzorovi, společnosti Znovín Znojmo, a.s., jsme zahráli na projížďce lodí po Vltavě u příležitosti výstavy svatomartinských vín v hotelu Ambassador, kde ochutnávku vín pořádal Znovín spolu s Vinnými sklepy Valtice a Mikulov, a na Vikárce, při tradičním setkání vedení společnosti s českými a moravskými umělci. Kateřinské hody, tentokráte ve stylu Podluží, byly zahájeny už u stárka v Satalicích. Muzika maraton až do pozdních nočních hodin zvládla a jistě svým dílem přispěla k dobré zábavě. Do úplného výčtu nám ještě zbývají besedy (kmenová muzika hraje sudé měsíce), tedy říjnová a tradiční vánoční – prosincová. Naše muzika doprovázela celý vánoční program. Na závěr dovolte, abych Vám popřál vše nejlepší do nového roku a mnoho síly a odvahy při výpomoci na akcích v nadcházejícím období.

MARTIN SOCHOR, primáš

Chasa

Červen 2010

Jak se v červnu blíží konec školního roku, končí i pravidelné čtvrteční zkoušky chasy v karlínském Spektru. Je to doba, kdy hodně lidí je již mimo Prahu, ale přesto jsme se na poslední červnové zkoušce sešli v hojném počtu. Museli jsme toho využít a zvolili jsme nového stárka. Naši největší podporu dostal Richard Kristián, který se rozhodl, že se budou po dlouhé době konat hody podlužácké. Stárek si poté vybral za stárku Marušku Mlynaříkovou.

V průběhu června se někteří z nás už tradičně zúčastnili MFF Strážnice. Počasí nám přálo, festival se povedl.

Horňácké slavnosti 23.-25. 7. 2010

Prázdninové období je pro chasu časem odpočinku. Jedna z mála akcí, kdy máme příležitost se o prázdninách setkat, jsou Horňácké slavnosti ve Velké nad Veličkou. S chasou jsme se letos dohodli na společné účasti. Díky Aleně Vackové, která pochází z blízkého Lipova, se podařilo zajistit společné ubytování v tělocvičně školy. Víkend slavností byl hodně deštivý, dokonce i hlavní program proběhl v Kulturním domě s přímým přenosem na plátno na fotbalovém hřišti. O to více jsme ocenili možnost si v tělocvičně společně zatancovat.

Pražský jarmark 30. 8. 2010

Na konci srpna se konal folklorní festival Pražský jarmark, kterého se už podruhé po sobě zúčastnil i Slovácký krúžek. V polovině srpna jsme se sešli na víkendovém soustředění v Kralupech nad Vltavou. Místo ke zkoušení a ubytování nám zajistila Blanka Šebestová v tělocvičně místního Sokola. Pro vystoupení bylo vybráno pásmo bobkovníků, které s námi secvičili Jožka Bobek a Soňa Plzáková. Patří jim za to velký dík.

V neděli před Pražským jarmarkem nás čekala ještě generálka celého vystoupení, tentokrát v Satalicích. Prostor nám zajistila Hanka Ulčarová v tělocvičně místní základní školy. Sešli jsme se zde i s muzikou a celé pásmo jsme si důkladně vyzkoušeli. V pondělí jsme společně s mužským sborem vystoupili na Ovocném trhu s naším pásmem bobkovníků. Z našeho pohledu se nám vystoupení povedlo, počasí nám také docela přálo – hodinu před vystoupením přestalo pršet. Ještě jednou děkujeme vedoucím za pevné nervy při nácviku.

Trojské vinobraní 12. 9. 2010

Už tradičně se v září koná Trojské vinobraní, kde společně se sborem a muzikou účinkuje i mladá chasa. Vystoupení je vždy ve volnějším duchu, kdy máme příležitost si zatancovat v příjemném prostředí Trojského zámku. Musíme říci, že i burčák byl letos mimořádně vydařený. Publiku se jako obvykle naše vystoupení velmi líbilo, i když jsme měli nedostatek tanečnic.

Vernisáž výstavy Poklady Moravy 20. 9. 2010

Slovácký krúžek byl požádán o zajištění kulturního programu při příležitosti slavnostního zahájení výstavy Poklady Moravy v Nové budově Národního muzea.

Vystoupení začalo zpěvem mužského sboru a po slavnostních projevech bylo ukončeno vystoupením čtyř párů s pásmem straňanských. Po konci oficiální části pokračovala muzika a chasa v udržování atmosféry hrou, zpěvem a tancem ve foyeru Nové budovy.

Setkání lidových muzik
6. 11. 2010

Jako v loňském roce jsme se i tentokrát zúčastnili Setkání lidových muzik v Kulturním centru Vltavská. S děvčaty jsme za pomoci Soni Plzákové dali dohromady ženský sbor a společně s mužským sborem jsme zazpívali na téma humorně o manželství.

Kateřinské podlužácké hody
20. 11. 2010

V průběhu podzimu jsme začali nacvičovat vrtěnou na podlužácké hody. Děvčata se sešla a pomohla stárce s přípravou růžiček, mužský sbor pilně trénoval podlužácké pěsničky, ostatní členové Krúžku se také zapojili. Stárek zajistil větší množství krojů pro celou chasu, takže na hodech pak bylo velmi červeno a široko. Protože na Podluží nesmí chybět na hodech mája, tak ji stárek zajistil i do kulturního domu do Prahy. Přes náročnou přípravu byly hody letos obzvlášť povedené, velký dík za to patří našim stárkům.

Po vystoupení na Vánoční besedě s pastýřskou hrou se nyní chasa bude věnovat nácviku na Moravský ples.

BARBORA SLÍVOVÁ, stárka
PETR SMETANA, stárek

Mužský sbor

Po dvouleté odmlce opět pár faktů a hodnotících poznámek o aktivitách mužského sboru z pohledu organizátora. Navážu na moji zprávu ke konci října 2008. Co platí dál, budu znovu citovat.

Už je to opravdu víc než tři a půl roku od zahájení soustavné práce Mužského sboru. Po první zkoušce dne 27. 03. 2007 jsem si dovolil zformulovat pár cílů, které dnes vypadají takto:

a) Kultivace zpívání na besedách Krúžku.
Zlepšení lze občas pozorovat, další možnosti určitě existují, je to nekonečný proces. Na besedách nejsme sami, ani tam zdaleka nebýváme všichni. Možná, že by se o nějakém nově pojatém aktivním ovlivňování zpěvů v plénu besedy hodilo uvažovat.

b) Nácvik na akce
Jestli jsem to dobře spočítal, od poslední zprávy ve Vědomosti jsme měli dalších cca 53 zkoušek, což je od začátku už cca 95 zkoušek. Scházíme se pokud možno plánovitě, vždy po dva úterky po besedě Krúžku. Před většími akcemi je to však častěji.

Za tutéž dobu jsme aktivně účinkovali zejména při následujících akcích:

- náš ples 2009, 2010;
- naše hody 2009, 2010;

- naše Vánoce 2009, 2010;
- náš Košt 2009, 2010;
- Setkání Krúžků 2009 Huštěnovice, 2010 Stará Turá;
- Přehlídka lidových muzik Praha 2009, 2010;
- Jarmark Praha 2009, 2010;
- Vinobraní Trója 2009, 2010;
- Ples FoS 2010;
- Medové zpívání Kudlovice 2010;
- Atrium 2010;
- Malostranské vinobraní a Horňácko v Praze 2009.

K tomu možná nějaké drobnosti v menším obsazení nebo individuálně. Snad jsme nikde ostudu neudělali, občas nás i někdo pochválí. Zdá se, že se o našem Sboru zvolna začíná vědět i mezi přespolňáky.

Musím zde vyjevit náš problém s místem zkoušek. Nemáme trvale vhodné prostředí, zejména pro zimní měsíce. Vystřídali jsme jich už několik, optimální a trvalé nemáme. Uvítáme pomoc či alespoň typ. Na zkouškách se nás sejde tak 12 – 18, ladicí tekutiny si i doneseme, takže to nemusí být se zaopatřením tohoto druhu.

c) Setkávání s kamarády.
To nám jde docela dobře při těch zkouškách i akcích. I nějaká drobná akce se mimo plánovaný režim najde, ale to není moc podstatné. Snad jen, že se tu lépe poznáváme mezi sebou, což je pro výsledky i pro každého z nás určitě přínosné. A z různých akcí a vystoupení máme nové kamarády, či alespoň známé v našich rodných regionech.

d) Osobní zdokonalování se ve zpěvu.
Ač se to třeba někomu nezdá, každý, kdo chodí do sboru pravidelně, pracuje tím na sobě a je to znát, pokrok je určitě zřetelný. Já mám i nadále zvlášť dobrý pocit, jak se nám mnohé písničky dostaly pod kůži a jak nám rostou mladí sólisté, a to nejen pro zpěvy při tancích, ale i pro čistá sóla ve zpěvech sboru.

Pokud si, sice s pokorou, ale přece jen i s hrdostí pochválíme, co jsme už dokázali, pak za tím vším určitě stojí především naše umělecká vedoucí Soňa Plzáková. Sestavuje programy vystoupení, vtlouká je do nás i přes naše občas tupé nepochopení s takovou vytrvalostí, až se sami divíme, že to s námi vydrží. Snad jsme jí ale už také my párkrát udělali i trochu radost. Bez ní si to nedovedu představit. Jí budiž sláva a dík na věčné časy.

Máme nějaké problémy? Zdálo by se, že jich moc není. Vynechávky v docházce jsou jistě problémem, ale každý to děláme i pro sebe, a tak se každému věří, že opravdu nemohl. Každý má své priority a možnosti. Jako zázrakem se nám už několikrát stalo, že k důležité akci se sejdeme v silné sestavě a výsledek je pak znát.

Po těch dalších dvou letech je třeba něco říct i ke složení Sboru. Ač jsme to moc nepředpokládali, přece jen nějaké změny nastaly. Trvají nám tradiční sólisté Karel Medek, Tonda Houska, Jožka Šenk a s nimi následovníci Mirek Marada, Vláďa Ulčar, Ondra Sameš, Ríša Kristián, občas se zapojí Miloš Gavenda, Roman Sedlář. Ke zdravému jádru rozhodně

patří Radovan Beťák, Jožka Bobek, Lojza Drhlík, Pavel Fiala, Jožka Harčarík, Mirek Říha, Tomáš Sláma, Tonda Slovák, Jura Trapek, Bruno Vodnič, z ciziny se vrátivší Jenda Roháč. Sbor doplnili Mirek Kučerka, z mladších Petr Horáček, Kuba Sichálek, Zdeněk Vacek, Rosťa Mazáč, Pavel Bartoník, zatím jen na zkouškách Pavel Andres.

Je nás tedy registrováno 27, více či méně pravidelně docházejících a vystupujících na veřejnosti. I nadále s nějakým podstatným rozšiřováním sice moc nepočítáme, ale život nám nedal za minulé dva roky zapravdu, což je dobře. Rozhodně by se nějaký druhý hlas ještě hodil.

A co bude dál? Nestane-li se něco nenadálého, pokračujeme dál pro radost svou i našich posluchačů. Těm děkujeme za přízeň minulou i budoucí.

JOŽKA ŠENK, vedoucí mužského sboru

Ženský sbor

Jak to tenkrát začalo. Je krásné květnové ráno roku 2009 a z autobusu, který si to šine do Huštěnovic na setkání Slováckých krůžků, je slyšet mužské zpěvy. Také bych si ráda zazpívala, jenže, jak se ukazuje, nemůžeme se s děvčaty domluvit, protože každá známe jinou píseň. Postesknu si manželovi, že s tím musíme něco udělat. Přeci není možné, abychom si nebyly „samy baby“ schopné spolu zazpívat. Bohužel tento sen dojde svého naplnění až v zimě téhož roku.

Poprvé, za částečné „nedůvěry“ krůžkařů jsme vystoupily na Vánoční besedě. Přece jen – nové těleso. Píseň Krásná Panna od Františka Bartoše s námi zpívala i mužská část z mladé chasy, která se nezúčastnila samotné Vánoční hry. A co tomu předcházelo? Prostá touha zazpívat si a také se zapojit do vánočního vystoupení Krůžku. Před samotným vystoupením proběhly celkem tři zkúšky.

Radost z vystoupení mě utvrdila ve snaze dále pokračovat v ženském zpívání. A tak jsem se pustila do pravidelného organizování těchto zkoušek. Zkoušky i nadále probíhaly každý čtvrtek vždy od 18.30 hod. Začaly jsme s děvčaty trénovat horňácké písně, protože ty jsou mně osobně blízké. Někdy nás na zkouškách obohacovala zpěvy i Veronika Mitáčková s „karičkama“. Zkusily jsme si také nějaké písně z regionu Kyjovska a Strážnice.

První výrazné ovoce našeho úsilí přišlo s vystoupením v KD Vltavská při pořadu „Kytice“, kdy jsme za uměleckého vedení Soni Plzákové nacvičily spolu s mužským sborem Slováckého krůžku pásmo manželských žertovných písní.

Radost z naší odvedené práce mi přinášejí nejen zvládnutá vystoupení, ale hlavně naše samotné společné ženské zpívání. Na závěr bych chtěla vyzvat všechny ženy, které by rády zpívaly, ať se k nám určitě přidají a přijdou na zkoušku, která je pravidelně ve čtvrtek 18.30 hod. v Karlínském Spektru Domu dětí a mládeže na Karlínském náměstí za kostelem sv. Cyrila a Metoděje.

ALENA VACKOVÁ, vedoucí ženského sboru

Setkání krúžků Praha, Brno, Bratislava

Setkání krúžků v r. 2010 organizovali naši bratislavští přátelé. Přípravu pojali odpovědně, po výměně několika mailů s Vladem Čulenem bylo zřejmé, že se bude na co těšit. Nasvědčoval tomu program připravený na sobotu a neděli 22. a 23. května: Javorina - Stará Turá – Bradlo. Sraz ve 13.00 u internátu SOŠ ve Staré Turé, kde je společné ubytování a večerní posezení.

A tak autobus plný krúžkařů vyrazil v sobotu ráno z Prahy na Slovensko. Příjemná cesta uběhla bez problémů, za pár hodin jsme míjeli Myjavu a po chvíli jsme byli ve Staré Turé. Tady se nám dostalo milého přijetí od rozjásaných bratislavských, skalických i brněnských krúžkařů.

Po nezbytném pozdravování a připíjení následovalo rychlé ubytování a přesun autobusem na Holubyho chatu. Odtud společně pěšky ke „kameňu bratstva“ na Velké Javořině, pod jejímž vrcholem prochází česko-slovenská hranice. V těchto místech se již od poloviny 19. století scházejí lidé z obou sousedních zemí. Poprvé se tu zřejmě sešli již v roce 1845 u příležitosti prvního vydání Slovanských listů. Později se tu konala i řada dalších setkání a mezi nimi, jak uvedl ve svém procítěném a fundovaném projevu bratislavský richtár Petr Fajkus, proběhlo v červenci 1923 historicky první setkání slováckých krúžků z Prahy, Brna a Bratislavy. Slavnostní atmosféru navozenou richtárovým projevem umocnil zpěv československé hymny v podání stovky krúžkařů, za kterou následovalo i několik slováckých písniček. Nádherné panorama Bílých Karpat nás uchvátilo, nicméně teplo moc nebylo, takže jsme brzy nasedli do autobusů a vypravili se zpět do Staré Turé.

Po návratu pokračovalo setkání v prostorách internátu SOŠ. Krúžkarští muzikanti hráli společně, přišlo mezi nás i několik místních a bratislavských Staroturanců. A mezi nimi se nosil a právem pyšnil jako páv místní rodák a náš milý přítel Míreček Nemec, který rázem omládl o desítky let. Jídla a pití bylo nachystáno jak na svatbu, k tomu dobří přátelé, takže nic nechybělo. Že zábava byla spontánní a veselá a přinesla i řadu zábavných historek, o tom by řada účastníků jistě mohla hodně povídat … že, Rosťo Vorálku?

V neděli po snídani jsme vyrazili na Bradlo k mohyle M.R. Štefánika. Zde jsme si vyslechli výklad místního průvodce a zapěli píseň K. Kuzmányho „Kto za pravdu horí“. A k ní jsme přidali řadu dalších, kdy zejména naše rozezpívaná Alenka Sládečková stále začínala nové a nové.

Tady jsme také naše setkání oficiálně ukončili. Poté jsme v blízkých Košariskách navštívili Muzeum M.R. Štefánika. Někteří tam ale „netrefili“ a rovnou zůstali na zahrádce místní restaurace. Tam jsme je po prohlídce muzea našli a vzápětí se rozpoutala borovičková smršť. Naštěstí přinesla pouze spoustu veselé nálady bez dalších nepříjemných následků.

Po příjemném posezení jsme se již definitivně rozloučili a se slovy díků organizátorům nasedli a vydali se k domovu. Cestou nás čekala ještě jedna tradiční štace, vinný sklep u Jarka Nešpora v Moravské Nové Vsi. Na řadu přišla ochutnávka celé řady pěkných vzorečků a spousty dobrot. Nešporovi opět ukázali, že mají pražský krúžek rádi. A platí to i obráceně. Tak jsme poseděli, popovídali, pozpívali a nastal čas definitivního návratu do Prahy. Dorazili jsme bez problémů, sice unaveni z náročného dvoudenního výletu, ale plni příjemných zážitků. Prostě setkání krúžků vždycky stojí za to.

Na dokreslení úryvek z poděkování prof. Aleny Sládečkové věnovaného organizátorům: "Jsem stále ještě plná dojmů a zážitků z našeho setkání, které se díky vám tak skvěle vydařilo… Závěrem vám chci poděkovat za všechnu práci, kterou jste měli s organizací našeho setkání a za nezapomenutelnou pohodu, kterou jste v jeho průběhu vytvořili. Byl to ten nejkrásnější dar, který jsem k mým letošním 77. narozeninám dostala."

MIROSLAV ŘÍHA

Úvodní proslov richtára Slováckého krúžku a Skaličanů v Bratislavě na Javorine

Milé krúžkarky, vážení krúžkari!

Ako vyplýva z údajov, zachovaných v našom bratislavskom krúžku, rok po jeho založení, päť rokov po vzniku Československej republiky, uskutočnilo sa na tomto mieste – na Javorine, „Olympe česko – slovenského porozumenia“, ako hovorievali naši predchodcovia, historicky prvé stretnutie bratských Slováckych krúžkov z Prahy, Brna a Bratislavy. Písal sa júl roku 1923. Na stretnutí sa zúčastnili vzácne osobnosti – MUDr. Pavel Blaho s manželkou, spisovateľ Jan Herben, sochár Franta Úprka, maliar Antoš Frolka. Celé stretnutie sprevádzala muzika velických hudcú a Samka Dudíka z Myjavy. Utužovalo sa tu priateľstvo bratov z obidvoch svahov Javoriny i obidvoch brehov Moravy, na ktorých sláviček rovnako pekne spieva, ako to neskoršie hovorieval náš nezabudnuteľný richtár MUDr. Kosťa Čársky. Priateľstvo bratov, ktorých toľko rokov, ba stáročí, rozdeľovala uhorská hranica a ktorých vzájomná neznášanlivosť mocných často nútila aj do bratovražedných bojov.

Hore ňú, hore ňú, lieskovskú dolinú!
Keď ňa nezabili, už ňa nezabijú.
Keď ňa nezabili na vojne vojáci,
Už ňa nezabijú na Strání sopláci

Koľkokrát radostne znela táto pieseň z úst chlapcov, vracajúcich sa šťastne domov, no koľkí sa domov nevrátili! Tak sa roky miešala radosť a žiaľ, smiech a slzy, nádej s beznádejou. V roku 1923 sa začínalo blýskať na lepšie časy.

Od prvého stretnutia našich krúžkov na Javorine uplynie v júli už 87 rokov. Z tých, ktorí sa ho vtedy zúčastnili, už dnes asi nežije nik. A predsa tu stoja nové generácie krúžkarov, aby sa vzájomne potešili a aj týmto spôsobom si vyjadrili svoje priateľstvo. Sú tu krúžkari z hlavných miest Čiech, Moravy i Slovenska, ktorí sa už možno ani v regiónoch, ku ktorým sa hlásia, nenarodili, krúžkari, ktorí sú dnes občanmi dvoch bratských štátov, ale sú jedno srdce. Od pamätného roku 1923 je tu už po druhýkrát aj stará, tisícročná hranica, predstavujúca však v dnešnej zjednotenej Európe skôr iba onen povestný plot, ktorý najlepšie spája susedov, cez ktorý sa ľahko podávajú ruky a možno ho kedykoľvek slobodne prekročiť.

Čo nás to teda po toľkých rokoch znovu priviedlo na túto horu? Odpoveď je ľahká – predsa láska! A to nielen tá láska k tradícii historickej, kultúrnej i náboženskej, ktorú nosíme v srdci, a pri každom vzájomnom stretnutí a verejnom vystúpení našich krúžkov nám zo srdca tryská, ale aj tá láska, ktorá je spätá s obetou, ktorá je pilierom celého bytia a ktorú v Biblii ospevuje sv. Pavol (1 Kor 13, 1 – 13), láska, ktorá všetko vydrží a nikdy nezanikne. Ako malú omrvinku tejto lásky nám zanechali predchádzajúce generácie aj tento kameň s odkazom, vyjadrujúcim ich túžbu: „Tu bratia sa

vždy stretať budú!“ Nesklamme ich, priatelia, veď aj na nás záleží, či to blýskanie na lepšie časy z roku 1923 sa zmení na trvale pekné počasie krásnych medziľudských vzťahov, nad ktorými bude žiariť to pravé Slnko!

Javorina 22. mája 2010

PETR FAJKUS, richtár Slováckeho krúžku a Skaličanov v Bratislave

Medové zpívání

Kudlovice 14. srpna 2010

Přes starostu Slováckého krúžku v Praze Miroslava Říhu se k nám dostalo pozvání Mužskému sboru k vystoupení na uvedené akci. První informace byly o setkání mužských sborů, ten název nás trochu mátl. Nicméně jsme vzali akci vážně jako výzvu dosud víceméně nepoznaného – prezentovat se na horké moravské půdě mezi místními.

Jelo se minibusem ne zrovna prostorným, nakonec se do něj všech 20 účastníků, z toho 14 členů Sboru pod vedením Soni Plzákové, poskládalo i s krojovou batožinou. S polední zastávkou v motorestu kousek pod Buchlovem jsme dorazili na místo. Tam se k nám přidali tři naši další členové, co dorazili po vlastní ose ze Ždánic.

První naše cesta vedla k jednomu přespolnímu vinaři, resp. obchodníkovi s vínem, kde jsme pokoštovali pár vzorků k potěše těla i ducha a naladění se na chvíle příští. Přitom nastalo povinné rozezpívání atd.

Vlastní akce probíhala na dvorku a v humně starodávného, už neobývaného domku „ U Strmenských“, kde bylo zbudováno přiměřené pódium a hlediště. Prostředí netuctové, ukázalo se, že příjemné, rozhodně přispívající k pohodě všech zde se vyskytujících. Diváctvo bylo místní a z okolí. Někteří jsme tu potkali i nějaké místní známé s údivem v jejich očích, kdeže se tu bereme. Svět je holt malý.

Oficiální program cca hodinový připravili domácí – dvě cimbálovky, mužský a ženský sbor, chasa v roli svatebčanů, včetně těch hlavních. Téma bylo tisíckrát obehrané – partnerské vztahy obou pohlaví, tentokrát ve fázi svatební a době kolem ní. Tedy ve fázi, kdy si obě strany mažou med kolem huby. Z toho ten název akce. V dojemně vážných i pěkně peprných vstupech vycházelo postupně

najevo, jak je to pak doopravdy. To vše zaobaleno do známých i neznámých písniček a melodií. Mělo to myšlenku i spád, trvalo to akorát.

Náš Sbor byl malým vstupem i součástí této části programu. Slunko nám pralo mezi oči, snažili jsme se, co to šlo. Špica špic to nebyla, ale ostudu mezi ostatními jsme si snad neudělali. Jen bylo ze slov konferenciéra k vycítění, že představa, že mimo rodilých se mohou moravskému folkloru věnovat i původem „pražští pepíci“, zde rozhodně nezdomácněla. Z toho lze nakonec cítit mimo údivu s těžko skrývaným podtextem despektu nakonec až uznání pro ty z nás, kterých se to týká.

Po skončení programu nastalo to, co máme nejraději – volná zábava s i bez ní. I tady jsme se párkrát podle plánu i mimo něj ujali slova jako kompletní Sbor. Místní se časem rádi přidávali. Ve volné atmosféře se dařilo všem dobře. Zapojení našich jednotlivců i skupinek před muzikou i za ní snad ani není potřeba zdůrazňovat. Po čase by nezasvěcený dost těžko rozeznával, kdo je tu vlastně místní a kdo patří k těm Pražákům. Snad jen podle krojů, které samozřejmě my máme různé, jak to všichni známe. Mezitím bylo i dost tanců, kde se i naši dobře uplatňovali s místními děvčaty. Co si přitom říkali a dohodli, nebylo oznámeno. K rozmíškám a strkanicím, jež obvykle v této tématice s přespolňákama nastávají, údajně nedošlo.

Čas příjemně plynul, horké odpoledne přešlo v podvečerní chládek a ten ve vlahou noc. Kolem půlnoci se vše schylovalo k rozloučení. Po ne úplně krátkém shledávání po humnech a koutech dvora jsme vyrazili na zpáteční cestu. Údajně jsme tam nikoho nenechali, jen někteří nejmenovaní tam málem nechali nějaké oděvní součásti (prý jen svršky). Cestou, jako vždy, nějaké rušivé zpěvy a posléze hluboké ticho až do Prahy. Se zdravotními přestávkami, samozřejmě, už nejsme někteří tak úplně nejmladší.

Co dodat nakonec? Spojení užitečného s příjemným určitě. Především, že každé veřejné vystoupení vyžaduje konkrétní přípravu doma, na místě pak zopakování a zodpovědné soustředění. Tady máme určitě rezervy. Ještě že máme tu Soňu! Každá taková akce v sobě určitě má i v tomto smyslu užitečný potenciál – takže jen houšť! Taky jsme si i tady potvrdili, že většina z nás je už dnes schopná zapadnout mezi místní a klidně se s nimi poměřit ve zpěvu i tanci. I oni po počáteční nedůvěře k těm exotům z ne vždycky milované Prahy poznali, že umíme být docela normálními parťáky. Zejména s přibývajícími odzpívanými pís-

ničkami a pohledy na ten Boží svět přes dna vypitých skleniček.

Akce měla samozřejmě ohlasy i v místním tisku:

www.idobryden.cz
(vyšlo v čísle: 33/2010)

Kudlovice - Koho v sobotu zlákala vůně medu linoucí se z Kudlovic, zavítal vlastně na medovou veselku. Mužský a ženský sbor pojal letošní Medové zpívání opravdu slavnostně. Luděk Fajtl si naoko vzal Romanu Gajdošíkovou. Jenom jako, protože předloňská kudlovická stárka dostála svému slibu a v dubnu si vzala svého stárka Pavla Gajdošíka.

A co že má med společného se svatbou? „Každá žena, než chytí chlapa do chomoutu, tak mu maže med kolem huby," vysvětlil Petr Ondruch, průvodce netradičního obřadu U Strmenských.

Kromě domácích sborů přijal pozvání i Slovácký kroužek z Prahy s vedoucím Mirkem Říhou. Jenomže z matičky Prahy přijela jen polovina „Pepíků", zbytek členů má kořeny na Slovácku.
Účinkující pějící písně milostné, škádlivé, vyzývavé, až mírně erotické doprovázela CM Stanislava Gabriela, zahrál si i buchlovický Rubáš.

JOSEF ŠENK

Krúžkaři na Pražském jarmarku

Festival Pražský jarmark, který se konal na Ovocném trhu již po sedmé, byl letos hojně navštívený zejména okolo jdoucími zahraničními návštěvníky Prahy. Má ale i svou stálou diváckou obec z řad Pražanů, a to i díky dobré propagaci v rozhlase, televizi a v tisku. Mezi nimi bývá hodně členů Krúžku.

Programové schéma festivalu, kdy se střídají zahraniční s našimi soubory, se osvědčilo. Bohužel letos těch zahraničních souborů bylo velké množství, na úkor našich. Organizátoři to zdůvodňují finančními důvody, kdy náklady na zahraniční soubory tím, že vystupují i na dalších festivalech a akcích jsou nižší (náklady se rozdělí na více organizátorů), než na soubory z Moravy a Čech, u kterých se platí vysoké dopravné. Proto z našich převažují soubory z Prahy včetně našeho Slováckého krúžku, Rosénky, Šarvanců, Gaudeamusu, Motáku, Betty, dětské Kytice, Osminky, Pramínku. Ty měly u diváků velmi dobrý ohlas, ale přece jen by bylo dobré v Praze během šesti dnů představit i např. regiony Plzeňska, Hané, jižních Čech, Slezska, Vysočiny.

To jsem již zašel do problematiky dramaturgie festivalu, spíše bych se chtěl podělit o postřehy z vystoupení zpěváků, tanečníků a muzikantů našeho Slováckého krúžku. Mnozí si vzpomenete na loňskou krúžkařskou premiéru na Jarmarku, která měla velmi dobrý divácký ohlas, ale přece jen se projevily některé nedotaženosti, které jsme si uvědomili my, jako domácí diváci. Šlo o příliš dlouhá pěvecká sóla, průvodní slovo, postavení tančících na pódiu, ozvučení.

Letošní náš program byl sestaven, vytvořen a nacvičen velmi dobře, vliv měly i větší zkušenosti. Přestože se zkoušelo v průběhu léta, docházka na zkoušky a zejména zvládnutí nových nápadů Soni a Jožky bylo nad očekávání. Na Ovocném trhu vystoupil mužský a ženský sbor Krúžku, chasa a muzika. Mužský sbor zazpíval táhlé písně z Kyjovska, chasa předvedla taneční pásmo ze Strání a Bobkovníky z Uherskobrodska, Trefu a Hojačky. Vystoupení odměnily stovky (odhaduji 400) přítomných diváků potleskem v průběhu a velkým aplausem na závěr vystoupení.

Pozitivní byly názory přítomných folkloristů z jiných souborů a štábu festivalu, kteří hodnotili naše vystoupení jako výborné po stránce dramaturgie, pěvecké, taneční i muzikantské. I když náš Krúžek je vlastně z pohledu Moravského Slovácka „přespolní“ (hostující), prezentace slováckého folkloru to byla velmi dobrá.

Program připravila a sestavila Soňa Plzáková, taneční pásma Jožka Bobek, muziku primášoval Martin Sochor. Sólo zpěv a verbuňk: Toníček Houska, verbíři: Ondřej Sameš, Tomáš Sláma, Rosťa Mazač, Mirek Marada, Jožka Bobek, sóla děvčata: Vlaďka Můllerová, Gábina Kozáková, Blanka Šebestová, Mirka Sochorová. Taneční páry: Ondřej Sameš - Anička Minaříková, Jožka Bobek - Lucka Stuchlíková, Rosťa Mazač - Martina Smýkalová, Petr Smetana - Bára Slívová, Zdeňa Vacek - Mirka Sochorová, Martin Sochor ml. - Vlaďka Můllerová, Tomáš Sláma - Maruška Mlynaříková, Vojta Reňák - Blanka Šebestová, Mirek Marada - Gábina Kozáková.

Byl jsem přítomen poslednímu zkoušení před pondělním večerním vystoupením v šatně školy na Uhelném trhu. Když jsem viděl zaujetí, chuť, náladu našich chlapců a děvčic i jejich „poslušnost“ a respekt vůči radám a pokynům Soni pod schodištěm a před školou, tak jsem věřil, že představení na Ovocném trhu dopadne výborně. A taky to výborné bylo!

Díky všem za reprezentaci našeho Slováckého krúžku. *DUŠAN MACHÁČEK*

TROJSKÉ VINOBRANÍ

V neděli 12. září se konalo Trojské vinobraní v okolí stejnojmenného zámku, pod vinicí sv. Kláry. A jako tato akce, stejně tak i naše účast na ní si již zaslouží přívlastek tradiční. Vystoupení našeho krúžku sem přináší folklor Slovácka, který k vinobraní a vínu nerozlučně patří a prolíná se s ním. Tradičně této události také vychází počasí, ač se už okolní dny může hlásit podzim, chladnější vítr a přeháňky, opět jsme měli štěstí na zářící, i když již ne tolik hřející slunce.

Oproti loňsku se nám změnilo umístění šatny a muziky, obojí k lepšímu. Konečně jsme měli s muzikou při zpěvu a tanci lepší kontakt. Bohužel, stejně jako loni, byla účast chasy skromnější - vždyť na předcházejícím Pražském jarmarku nás vystupovalo třikrát tolik! Do jisté míry to lze připsat Slavnostem vína v Uherském Hradišti, jež se konaly ve stejném termínu a kterých se někteří účastnili. Stihnout obojí se sice dá, ale je to náročné, jak jsem se loni sám přesvědčil. No, o to více jsme se snažili.

A ještě jedna věc nám před vystoupením chyběla. Zkúška. Nároky na přípravu festivalového Jarmarku a vytíženost činorodých krúžkařů samostatnému nácviku nepřály. A tak mohl zkušenější divák místy zachytit občasné nedorozumění a pomalejší náběh vystupujících, kteří s každým výstupem, každou písní a každou koštovačkou vína rozkvétali jak květy, jež postupně rozkrývají svou krásu a sílí ve vůni - atmosféře Slovácka, kterou dokážeme provonět akci, jež nám sedne formou právě jako volnější vinobraní. Když jsem se zmínil o divácích - ti opět přijali naše vystoupení s úsměvem a odměnili ho pozorností, potleskem i uznáním. A zdaleka to nebyly jen naše stálice, naše členky a členové, kteří ač nevystupují, nenechají si akce ujít a vždy nás rádi podpoří a vzájemně si tak můžeme udělat radost. Jak odpoledne postupovalo, výkony sílily, že jsme i Soně udělali radost, a to je pro nás - při její náročnosti, jež je nám velikým motorem - pochvala z nejpříjemnějších.

Poslední etapou bylo obcházení stánků se zpěvem určeným především vinařům, kteří hasili žízeň a chuť na víno návštěvníkům celé dva dny. O závěrečné vyburcování znavených zpěváku se postaral Tonda Houska a až k poslednímu stánku nás hrou doprovázeli Martin, Soňa a Radek z naší kmenové muziky, která nás celé dlouhé odpoledne doprovázela a statečně čelila unavujícímu slunci. Kéž se nám vydaří nejen víno a příští rok se sejdeme v ještě větším počtu. Na zdraví! *ONDŘEJ SAMEŠ*

Poklady Moravy

Příběh jedné historické země

Pod tímto názvem probíhá pod záštitou prezidenta ČR, ministra kultury a moravských hejtmanů v nové budově Národního muzea v Praze (budova bývalého Federálního shromáždění, Vinohradská 1, Praha 1) prestižní výstava demonstrující milion let starou historii osídlení Moravy s přesahem do dneška.

Převážná většina unikátních originálních předmětů (více než 2 300) pochází ze sbírek Moravského zemského muzea v Brně, druhého největšího a nejstaršího muzea ČR. Exponáty jsou přehledně uspořádané v chronologickém pořádku od nejstarších z období starého paleolitu po dobu osvícenství. Devatenácté a dvacáté století je uspořádáno tematicky a návštěvníkům demonstruje jednotlivé oblasti kultury členěné na bloky věnované literatuře, soudobé kultuře, hudbě a spolkovému životu, divadlu a loutkovému divadlu. Vše s poměrně podrobnými popisky. K zakoupení je za 5 Kč přehledný průvodce a dále pak i repliky některých z exponátů. Výstava potrvá do 6. 7. 2011. Jednotlivé moravské kraje se navíc postupně na výstavě představí svými doprovodnými programy, což vytváří jedinečnou příležitost k opakované návštěvě této ojedinělé akce. Doporučuji před vlastní návštěvou otevřít internetové stránky výstavy (www.pokladymoravy.cz) k předběžné orientaci v expozici a následné cílené návštěvě zájmových témat nebo exponátů. Snadno se něco zajímavého přehlédne.

Našemu Krúžku se dostalo cti vystoupit 20. 9. 2010 v úloze reprezentanta moravského folkloru na vernisáži při zahájení výstavy. Přípravy na vystoupení byly, s ohledem na omezený čas, příslovečnou pečlivost a náročnost Soni Plzákové umocněnou avizovanou přítomností prezidenta republiky na vernisáži, velmi intenzivní. Vystupovali jsme před sálem zcela zaplněným čelními představiteli ministerstva kultury, mo-

ravských krajů, velvyslanci řady států a dalšími pozvanými hosty. Představili jsme se cimbálovou muzikou Martina Sochora, třináctičlenným zastoupením mužského sboru a pěti tanečními páry chasy. Vystupovali jsme jako jediné kulturní těleso a dostali prostor pro dva vstupy.

Bezprostředně po zahájení vernisáže jsme se uvedli táhlou „To kyjovské pole“ a verbuňkem „Keď sem išel od galánky“, ve druhém vstupu na závěr oficiálního úvodu s pásmem ze Strání. Oba naše vstupy byly přítomnými velmi dobře přijaty a mnozí z návštěvníků vernisáže se u nás zastavovali s pochvalou, nebo se připojili k následnému improvizovanému zpívání ve foyer muzea. Myslím, že jsme se úkolu zhostili zodpovědně, přispěli k důstojnému zahájení této významné kulturní akce a zanechali v přítomných dobrý dojem. Vzhledem k tomu, že jsme dobu mezi oběma našimi vstupy trávili v prostorách expozic výstavy, stali jsme se i prvními návštěvníky.

Návštěvu výstavy všem doporučuji. Je na co se dívat a co obdivovat, případně čím si doplnit vědomosti.

BRUNO VOGNIČ

MORAVSKÝ VĚNEČEK

Upomínka na básníka moravana Alše Balcárka

Ve středu 13. října 2010 se u příležitosti besedy Slováckého krúžku v Praze konalo v KD GONG v Praze Vysočanech pod historickým názvem Moravský věneček již druhé tanečně hudební vystoupení souborů pěstujících moravský folklor. Tentokrát bylo upomínkou na osobnost a dílo básníka Alexandra (Alše) Balcárka (1840-1862), kterému věnoval pozornost už Jaroslav Vinkler v knize „Praha a Moravští Slováci“ (100. výročí Slováckého krúžku Praha, 1996).

Aleš Balcárek, rodák ze Šumvaldu u Uničova, studoval na pražské technice. Byl jedním z velmi aktivních studentů-Moravanů své doby. Po příchodu do Prahy v r. 1861 se stal členem spolků Hlahol (zpěvácký) a Blaník (studentský, zde byl činný pod spolkovým jménem Svatopluk). V této době začal psát básně, většina je věnována historickým tématům z českých dějin, včetně dějin Velkomoravské říše. Teprve po jeho tragické smrti v pouhých 22 letech (pád z Koňské hradební brány v místech dnešního Národního muzea) vyšly jeho básně souhrnně tiskem.

Jan Neruda o jeho verších napsal: „Forma jeho básní byla ale již dosti vytříbená, jak bývá vždy u lidí myšlénky jasné schopných… Co mně však Balcárka nad jiné milým učinilo, jest, že byl tak vřelým Moravanem, nejen Moravanem, ale i Čechem, nejen Čechem, ale i Slovanem, nejen Slovanem, ale i člověkem! On měl cit historickým bojům a bolům člověčenstva přístupný… Jen jediné decenium a měli jsme o uznaný talent více. Zhynulá naděje."

Povinnost starat se o místo Balcárkova posledního odpočinku na Olšanských hřbitovech byla zakotvena ve stanovách spolku RADHOŠŤ (spolek pro podporu nemajetných studentů z Moravy, Slezska a Slovenska na jejich studiích v Praze v letech 1869-1954). Významu Radhoště pro Moravany v Praze bylo vzpomenuto na 1. Moravském věnečku (2009).

Průvodní slovo o básníkovi měla Jaroslava Čajová. Jako citliví recitátoři úryvků z jeho tvorby se představili Anička Jagošová a Jožka Bobek. Básníkův rodný region horní Hanou zastoupily tři krojované páry pražských Hanáků. Pod vedením Mirka Konečného zatančily při reprodukované hudbě dva půvabné hanácké tance – Lobodickou a Valašenku. Součástí jejich vystoupení byla také ukázka jednotlivých součástí hanáckého kroje a dalších výšivek (starobylá koutnice apod.).

Poté následoval zpěv slováckých písní v podání Mužského sboru Slováckého krúžku pod vedením Jožky Šenka. Závěr 2. Moravského věnečku patřil společně zazpívané písni „Černá vlnka na bílém beránku", o jejíž dobové oblibě se nám dochovala písemná zmínka (Karel Adámek: Moje setkávání s Moravany). Věřím, že pod ochrannými křídly Moravských Slováků v Praze se s úspěchem obrozuje jedna z někdejších tradic našich předchůdců.

JAROSLAVA ČAJOVÁ

SETKÁNÍ LIDOVÝCH MUZIK

Slováckému krúžku v Praze, Miroslavu Říhovi,
Soně Plzákové, Martinu Sochorovi,
Chase, Mužskému a Ženskému sboru

Praha 6. prosince 2010

Vážení,

letošní Setkání lidových muzik se zaměřením na lidový humor potěšilo nejedno srdíčko bažící po klidu a trochu nadsázky, ale také po uměleckém zážitku. Opět a stále lze konstatovat, že lidová písnička má stále místo v našich srdcích. Utužuje povědomí prahnoucí po identitě. Je dobré, že presentace různých folklorních regionů prostřednictvím různorodých zpěváků, různého věku a pohlaví probouzí touhu po vědění, jak je to vlastně s tou lidovou písničkou. Mám za to, že naše lidová truhlice plná lidových zvyků, obyčejů, tradic a bezmezné lásky nás, interpretů, k lidové moudrosti, nám i divákům stále přináší radost a potěšení.

S potěšením musím konstatovat, že úroveň všech účastníků má stále vysokou úroveň nejenom muzikantského provedení, ale i samotného výběru a zaměřením jednotlivých programových bloků. Patří za to veliké poděkování Vám všem, co jste se na tom podíleli.

Vaše, naše vystoupení patřilo k ozdobě Setkání muzik. Naše pěvecké sbory předvedly vynikající cit pro lidovou písničku, patřičný humor i nadsázku, ale také nasazení. Oba sbory si po právu zasloužily ocenění diváka dlouhým potleskem.
Jenom je veliká škoda, že při „Kasací zábavě“ nás tolik nebylo vidět. Určitě bychom se i při spojených muzikách neztratili a Slovácký krúžek by získal větší popularitu a ocenění.

Závěrem musím poděkovat Soně Plzákové za velice erudované nácviky pěveckých sborů a také za dobrý vkus a cit při výběru jednotlivých písní.

Děkuji Vám. *JOZEF HARČARIK, ředitel festivalu*

Podlužácké hody

Jak je již mnohá léta v Krúžku zvykem, tak i letos se koncem listopadu konaly hody. A nebyly to hody ledajaké. Byly zajímavé a dovolím si říct - i tak trochu výjimečné, hlavně svou tématikou. Po dlouhé době byly zaměřeny na Podluží.

Téma hodů se odvíjelo od osoby stárka. Koncem června jím byl zvolen Richard Kristián, který je sice původem z Ostravy, ale svůj folklorní život zcela zasvětil Podluží, kterému doslova propadl. Následně pak byli zvoleni ještě druzí stárci, a sice Eva Tučková z Lanžhota a Michal Kvasnovský z Týnce u Břeclavi. Přípravy nebyly úplně jednoduché, ale nějaké ty nervíky se pro zdárný průběh vyplatily. Bez nich to beztak nejde.

Chasa se začala scházet již od rána u Richarda v Satalicích, kde se kromě zpívání a pojídání všelijakých dobrot ještě chystaly kroje a výzdoba do sálu. Sešli jsme se v relativně hojném počtu a společně zdárně ladili na večer. Kolem páté dojeli poslední hosté, a tak jsme konečně mohli vyrazit vstříc zábavě do Gongu. Po nachystání sálu, občerstvení a postavení májky mohly hody pomalu ale jistě propuknout. Začalo se průvodem k Ríšovi jako prvnímu stárkovi. Poté starosta hody povolil a zábava mohla začít v celé své kráse. Po zpívání pod májú následovalo sólo přespolních, kteří dojeli ze Strážnice, Popovic a Horňácka. Když skončila oficiální část hodů, nastal čas pro volnou zábavu, která trvala do jedné hodiny ranní.

Doufám, že se na hodech všichni dobře bavili, zatančili si a vůbec je strávili dle svých představ. Na závěr bych ráda poděkovala Ríšovi, který obstaral máju a hlavně pro nemálo lidí podlužácké kroje a spoustu dalšího. Evě a Michalovi za koláčky, sóla a vůbec velký podíl na přípravě hodů. Soně za sestavení a nácvik programu a také za její trpělivost. Dík také Eviným kamarádkám, které se hodně zasloužily o nažehlení krojů a pomoc při přípravách. Chase a všem ostatním, kteří se na přípravách podíleli. A nesmím zapomenout na své rodiče, bez jejichž pomoci a podpory bych sama své úkoly nezvládla. Děkuji všem za ten hezký večer.

MARIE MLYNAŘÍKOVÁ, stárka

Vánoce v Krúžku

Na Vánoce, na Vánoce, na ty hody

Již tradičně jsme se sešli v hojném počtu na naší vánoční besedě. Letošní ladovská zima se projevila v plné síle, takže sněhové závěje a náledí v Praze komplikovaly některým z nás příjezd do Gongu.

Jako vždy otvírali vánoční program naši nejmenší. Dětské koledy, říkadla a vinše si pro vás připravili Matěj a Vojta Maradovi, Markétka a Vojta Strachotovi, Šimon Pavlič, Katka a Eliška Slámovi, Tereza Sochorová. Letošní rok s dětmi nehrála cimbálová muziky Rosenky z důvodu studia Martina Sochora jr. v zahraničí. Po ženském sboru, který si připravil koledu Vinšuju vám dobrý deň, nastoupil mužský sbor se svými sólisty Karlem Medkem a Jožkou Šenkem. Celý program letos doprovázela naše kmenová muzika s primášem Martinem Sochorem. V rámci jejího účinkování si premiéru na cimbál odbyla Anička Jagošová, která svým sólovým zpěvem horňácké koledy Na Vánoce, na Vánoce celý večer uvedla.

Vánoční hru od Františka Sušila jsme pilně nacvičovali v oblíbené malostranské vinotéce U Zlaté štiky. Herecké výkony našich stálic – 3 králů – K. Medka, J. Šenka, J. Rajtorala důstojně doplnili M. Marada (Anděl), R. Mazáč (Herodes), G. Hájková (Marie), Z. Vacek (Josef), P. Smetana (Drabant), J. Roháč a M. Sochorová (čerti), O. Sameš, J. Sichálek, M. Sochor st., R. Maňásek a R. Sobíšek (pastýři). Herecké výkony, které s lety dozrávají jako víno, by zajisté neudělaly Krúžku ostudu ani na prknech naší „zlaté kapličky“.

Společné zpívání koled s publikem uzavřelo vánoční program, po kterém následovala klasická beseda u cimbálu. Kdo chtěl, mohl si opět zakoupit drobný dáreček na dětském trhu a potěšit tak své blízké.

Chtěla bych na závěr poděkovat nejen všem účinkujícím, muzice, ale i rodičům našich nejmenších, kteří si v předvánočním období našli čas na společné zkoušky. A vám všem, kteří patříte mezi naše stálé příznivce, vinšuju šťastný a veselý nový rok, aby vás nebolela huba, ani bok!

MIRKA SOCHOROVÁ

Jak jsme hodovali

Ze střípků vzpomínek na hody 1954

Byl takový lezavý podzim jako letos a Slovácký krúžek v Praze chystal tradiční Kateřinské hody. Bylo mi tehdá něco přes dvacet a sekundoval jsem Ivo Kultovi, který byl v té době prvním stárkem. Na Martinských hodách v Kyjově jsme ochránili hodový věnec, aby se nerozebral, a s potížemi, vzhledem k jeho neskladnosti, jsme ho dopravili až do Prahy. Sál pro hody zajistil tehdejší předseda a primáš Franta Kozák. Byl v Panské ulici v pasáži Černá růže a patřil místní stranické organizaci KSČ, která na základě nějaké známosti nám ho byla svolná propůjčit.

Příprava hodů začala už ve 4 hodiny odpoledne, kdy jsme se sešli k sestavení programu, svozu nástrojů, k výzdobě atd. Všechno klapalo „jako vždycky“. A muzikantů se sešlo jako do symfonického orchestru. Že u toho nebylo sucho, je v Krúžku už 115 let samozřejmostí. Přiznávám, že vína bylo tolik, že se to už u některých slabších krúžkařů začalo brzy projevovat. Když jsme zahájili a nesli nádherný hodový věnec s patřičnou důležitostí, tak ten náš slavnostní marš měl k tomu parádnímu hodně daleko. Ale sál byl plný domácích i přespolních a veselo bylo tak, že ze tří muzik, které se tu během večera poskládaly v jednu, po půlnoci nebyla schopna hrát žádná. Ale hody pokračovaly aj bez muziky v bohatýrských zpěvech až do 3 hodiny ranní.

Pamatuji se, že potom tam docházelo k různým dramatickým příhodám – jeden tam hulákal, že mu někdo ukradl kabát, než po dlouhé době zjistil, že si po něm sám šlape. Jiný se právě probral a prosil všechny kolem, aby mu řekli kde je, odkáď sem přišel a jak se dostane dom, když se tolikrát stěhoval, že neví, kde právě bydlí.

Jinde zase uprostřed sálu stál nějaký Lenárt – muzikant a kamarád Honzy Dumka. A aby si ho nepletli s levhartem, říkali mu pardál. Byl to výborný violista - a hlavně mistr světa v pití zadarmo. Právě hučel do nějaké ženské a zrovna když jsem šel kolem, vyhrkl „Pardóón“, otočil se a hodil na druhou stranu takovou šablu, že kdybych pohotově neuskočil, tak mě to useklo nohy i s kolenama.

Taky se celá akce neobešla bez následků. Franta Kozák, velký diplomat, neměl po hodech jako naschvál čas zaplatit sál, a tak přesvědčil Jendu Hlaváče, aby to za něho jen tak na sekretariátě zařídil. A Jenda, když o tom na výboru potom referoval, jen lakonicky prohlásil: „Ti mně dali!“

Že to byly hody opravdu slavné, potvrzuje následující dialog, který jsem měl s profesorem Bartůškem: „Kamaráde, dlouho jsme se neviděli, co teď děláš?“

„Ále, mám na starosti nějaké spolky při Obecním domě. Jeden z nich, už ani nevím, jak se jmenuje, pořádal jakýsi večírek a představ si, prodali 220 vstupenek a vypili 360 litrů vína.“ Mluvil o našem Krúžku - a ani se nedivím, já sám jsem platil 15 litrů.

Že je to svatá pravda, za to hlavu nedám, ale tak nějak vznikají legendy…

KAREL MEDEK

VALAŠSKÝ KRÚŽEK V PRAZE

v letech 1954 - 2004

Léta nemilosrdně běží a nechce se věřit, že Valašskému krúžku v Praze je už přes 50 let. Svoji činnost zahájil v lednu 1954. O jeho zrodu však bylo rozhodnuto už 18. prosince 1953 na zahajovací schůzi za účasti 23 krajanů z Valašska a zástupců Poradního sboru pro vlastivědnou propagaci při ÚNV hl.m. Prahy.

Stalo se tak na popud paní Heleny Černocké a jejího manžela JUDr. Ladislava Černockého. Oficiální název spolku byl „Regionální vlastivědný krúžek Valašsko“, místo ustavující schůze není známo. Vedením byl pověřen Dr. Eduard Baláš, zástupce JUDr. Ladislav Černocký, jednatel redaktor Karel Horalík, hospodář Fr. Sova, zapisovatel Bedřiška Rybková a později jako pracovnice v oboru folkloristiky Helena Černocká.

Vedoucími Krúžku byli postupně: Dr. Eduard Baláš, JUDr. Ladislav Černocký, Karel Horalík a asi od roku 1970 prof. Kamila Mošová, která tuto funkci oficiálně zastávala až do konce svého života.

Za hlavní úkoly si Krúžek vytýčil: Pořádání besed o Valašsku a jeho význačných osobnostech, seznamování veřejnosti s valašskými písněmi a tanci.

První beseda se konala 13. ledna 1954 v hotelu Graf na Královských Vinohradech. V průběhu každého roku se pak konalo několik besed s přednáškami na různá témata, bývaly promítány diapozitivy a filmy.

Na některých besedách, např. v době velikonoční a vánoční, hrávala cimbálová muzika Dolina. To se besedy konávaly v některém ze sálů na Žofíně, kde bývaly velmi početně navštěvovány.

Vedle Kamily Mošové patřil k výrazným členům Krúžku známý herec, zasloužilý umělec František Hanus. Ten také zajistil pro pořádání besed menšího rozsahu prostory v Klubu Vinohradského divadla.

Registrovaných členů Krúžku bylo tehdy kolem 300.

Aby Valašský krúžek mohl plnit úkol seznamovat veřejnost s valašskými písněmi a tanci, byl už začátkem roku 1954 založen taneční soubor. Již v tomto roce se zúčastnil soutěže LUT (lidová umělecká tvořivost) s pásmem valašských písní, tanců a vyprávění.

Taneční soubor vedla z počátku paní Lili Pokorná, po ní převzala vedení prof. Jitka Rvoková-Simonidesová, a to do roku 1956. Následně prof. Kamila Mošová, a to na dlouhou řadu let. Jako umělecká vedoucí až do roku 1994.

V roce 1975 se práce v souboru čás-

tečně rozdělila. K. Mošová se věnovala více vedení Valašského krúžku (besedy, společenské akce), vlastního nácviku v tanečním souboru se ujal člen souboru Ing. Jaroslav Bartoň, a to až do roku 1984. Tehdy byla navázána spolupráce s valašským souborem Vsacan ze Vsetína. Z této spolupráce vzešlo několik pěkných tanečních pásem pro Moravské plesy.

V roce 1984 Ing. J. Bartoň ze souboru odchází a organizačním vedoucím byl členy souboru zvolen Libor Kleinhampl, zástupcem Lumír Frýba. To trvalo dalších 10 let, až do roku 1994, kdy vedení souboru převzala Magda Tůmová.

V témže roce, kdy vznikl Valašský krúžek, tedy v roce 1954, vznikla i valašská cimbálová muzika Dolina, která se stala partnerskou muzikou Valašského krúžku.

Kde všude taneční soubor Krúžku po dobu své činnosti nacvičoval?:

V prvopočátku krátce v prostorách Obecního domu, Slovanského domu, ve Ferrometu 1957-1961, dále v paláci Metro, v tělocvičně ve Štupartské ulici - asi do roku 1967. Nejdéle pak v tělocvičně v paláci Lucerna, a to až do roku 1992, následně v sokolovně ve Vršovicích do r. 1994.

Činnost tanečního souboru byla od začátku bohatá. Od roku 1955 se zúčastňuje vystoupením na každém Moravském plese. Jednou z prvních akcí, kterých se Krúžek zúčastnil, byl 1. národopisný večer 11. června 1955 ve Valdštejnské zahradě, pořádaný Kulturním a společenským střediskem Kassod, který v té době sdružoval regionální vlastivědné kroužky v Praze. Tehdy jich bylo 26. Tohoto vystoupení se zúčastnil také Slovácký krúžek a 2 hanácké soubory z Prahy, a to Hanácká obec a soubor Morava.

Činnost Krúžku v dalších letech byla pestrá. Byly to především besedy, vystoupení tanečníků či návštěvy různých akcí, především folklorního zaměření. Pořádaly se také Valašské vánoce, večery u cimbálu a oblíbené mikulášské. Taneční soubor vystupoval na folklorních soutěžích, festivalech, plesech, společenských večerech podniků, ve školách, v sokolovnách, v Míčovně Pražského Hradu. Zajíždělo se na vystoupení i mimo Prahu. Rekreační středisko Sečská přehrada, Louňovice pod Blaníkem, Příbram, Vrútky na Slovensku. Na většině vystoupení doprovázela tanečníky muzika Dolina.

Soubor Krúžku často zajížděl na Rožnovské slavnosti, na slavnosti do Strážnice a v Liptále. Ale i na valašské bály do Frenštátu a především do Vsetína.
V roce 1976 se tanečníci souboru se Slováckým krúžkem a pražskými Hanáky zúčastnili na pozvání Lužických Srbů zájezdu do Radworu u Budyšína v bývalé NDR.

V dubnu 1989 byl při Valašském krúžku zřízen Dětský taneční soubor, který míval kolem 40 dětí ve věku od 4 do 11 let. Působil pod organizačním vedením Ing. Jiřího Daňka a uměleckým vedením Jiřiny Matějkové, později Martiny Opletalové. Dále při nácviku dětí působili další členové Valašského krúžku Jiří Marhold a sestry Magda a Jarka Tůmovy. Soubor nacvičoval v tělocvičně školy na Uhelném trhu až do roku 1994, kdy skončila

možnost nácviku v těchto prostorách. Aby činnost dětského souboru nezanikla, zakládá Jarka Tůmová v r. 1995 v září na Základní škole v Čestlicích na okrese Praha-východ dětský folklorní soubor Vonička, kde v současnosti působí děti z okolních obcí.

Přišel rok 1989 – listopad. Velké změny politické, hospodářské, celospolečenské. Valašský krúžek, tak jako Slovácký krúžek a pražští Hanáci, odcházejí od svého zřizovatele Obvodního kulturního domu Praha 1 a registrují se jako samostatné spolky. Dochází k majetkovému vyrovnání. Krúžek odkoupil kroje, které byly v majetku OKD. V červnu 1992 končí možnost nácviku tanečního souboru v tělocvičně v Lucerně.

Nastala otázka, co dál? Valašský krúžek v Praze se stal občanským sdružením, ale bez jakéhokoliv finančního zajištění a podpory.

Tehdejší organizační vedoucí tanečního souboru Libor Kleinhampl, který se po obnově Sokolské organizace stal činovníkem v Sokole Praha Vršovice, zajistil možnost působení taneční složky ve vršovické sokolovně. Valašský krúžek přivítal možnost vzájemné spolupráce s vršovickou jednotou, která trvá dodnes.

Valašský krúžek oslavil 11. prosince 1993 40. výročí založení Krúžku. V roce 1994 se taneční soubor zúčastnil kulturních akcí pořádaných při XII. všesokolském sletu.

V témže roce, pro pracovní vytížení v Sokole, odchází z funkce organizačního vedoucího tanečního souboru Valašského krúžku Libor Kleinhampl a vedení převzala Magda Tůmová, vedení nácviku Petr Lederer.

Zakrátko dochází k roztržce mezi vedením vršovického Sokola a tanečním souborem Krúžku. Vzniklo především nepatřičným jednáním vedoucího nácviku. Soubor následně musel ukončit svoji činnost ve vršovické jednotě. Osamostatňuje se, odchází i ze svazku Valašského krúžku a pod názvem „Krušpánek“ vyvíjí samostatnou činnost.

Valašský krúžek pokračuje dál ve své činnosti, dále spolupracuje se Sokolem Praha Vršovice. Většina členů Krúžku a bývalých členů tanečního souboru se současně stává členy vršovické jednoty. V roce 1997 vstupuje do jednoty celá muzika Dolina, v počtu 20 členů. Valašský krúžek eviduje v té době kolem 100 členů či příznivců. Nadále ve spolupráci se Sokolem pořádá besedy a kulturně společenská setkání. Do programu akcí se zapojuje i muzika Dolina.

Je pochopitelné, že odchod tanečního souboru ze svazku Krúžku nepřijali členové Krúžku s jásotem, vždyť společná práce, která tehdy trvala už 40 let, přinášela radost ze společné práce, vzájemné doplňování se. Valašský krúžek se nicméně vůči novému souboru Krušpánek zachoval seriózně, neboť kroje, které jsou v majetku Krúžku, nechal v používání členům nového souboru.

Po odchodu vedoucího nácviku Petra Lederera ze souboru Krušpánek se vzájemná komunikace Valašský krúžek – Sokol – Dolina – Krušpánek zlepšila. Členové souboru se zúčastňují kulturních

a společenských akcí Krúžku a Sokola, např. zájezdu na setkání českých a zahraničních Sokolů v rakouském Oetzu v Tyrolských Alpách (v r. 2000 a 2003).

A co do budoucna? Valašský krúžek chce i nadále, ve spolupráci s vršovickým Sokolem, pořádat kulturní a společenská setkání – jarní, podzimní, vánoční, vzpomínková a s muzikou Dolina přinášet radost a zábavu svým členům a příznivcům.

Valašský krúžek si váží spolupráce se Slováckým krúžkem a pražskými Hanáky. Tato spolupráce trvá již přes 50 let, především při pořádání Moravských plesů. Přejme si, aby se v budoucnu nejen udržela, ale i prohloubila.

Na závěr: vzpomeňme na ty, kteří Valašský krúžek zakládali, kteří v průběhu padesáti let Krúžkem prošli. Díky všem, kteří se o Valašký krúžek starali.

Nechť i nadále Valašský krúžek v Praze poskytuje svým členům a příznivcům přiměřené vzdělávání, poučení a ušlechtilou zábavu.

Z podkladů Libora Kleinhampla sepsal
MIROSLAV ŘÍHA

O současné činnosti Valašského krúžku v Praze se dočtete v příštím čísle.

• NAPSALI NÁM •

Ludmila Navrátilová

Nositelka tradic lidového umění Slovácka

V minulém čísle Vědomosti byl otištěn zajímavý článek Jury Mikulčáka o pozapomenutém umění slováckých maléreček.

Připomenul zejména vysypávání ornamentů barevným pískem na cesty při zvláštních příležitostech, např. při návštěvě TGM v Kyjově v r. 1924. Na tento článek reagovala naše dlouholetá členka, vdova po našem oblíbeném zpěváku a primášovi Klimentu Navrátilovi, Lidka Navrátilová, vzpomínkou na léta po 2. světové válce, kdy se probudil zájem o lidové umění. K návštěvě presidenta Edvarda Beneše a jeho paní v Kyjově v r. 1947 uvedenou technikou vysypaly, spolu s Klimentovou sestrou Marií, dlouhý chodník přes náměstí v Kyjově až k radnici. Paní Hana prý na něj ani nechtěla vstoupit, aby ho nepoškodila. Chodníček byl z červené drti lemované zeleným mechem; ornamenty se na uválcovanou drť sypaly bílým pískem. Pomáhala jim

při tom starší paní ze Svatobořic, jejíž jméno si už nepamatuje. Takže je vidět, že někteří přímí pamětníci vysypávání chodníčků ještě žijí a jsou i mezi námi. Této práci se dostalo ocenění i od zástupců Československého rozhlasu v Brně, kteří zařídili, že obě zmíněné malérečky Lidka a Marie byly pozvány ještě v tomtéž roce na Zemědělskou výstavu v Praze, kde tuto techniku také uplatnily. Tehdy už v Kyjově a Nětčicích fungoval velmi dobře Slovácký krúžek, který předvedl při návštěvě presidenta Beneše folklorní program, z něhož pořídili pracovníci rozhlasu fotografii (viz nahoře). V popředí dokonale oblečený pár jsou Lidka Polášková (později Navrátilová) a Kliment Navrátil, oba přední a velmi aktivní členové krúžku. Vzadu za nimi je část muziky, před níž stojí primáš Jura Petrů (tehdy o hodně mladší, pořád jde o r. 1947), vzadu u basy Vladimír (Laďa) Horák – později muzikolog na VŠ v Brně.

Folklorní program při návštěvě pres. Beneše (1947). Pár v popředí – Lidka roz. Polášková a Kliment Navrátil. Před muzikou primáš Jura Petrů, u basy Laďa Horák, vpravo Pepíček Sedlář

Lidka ovládala a ovládá nejenom zmíněnou techniku, ale snad všechny druhy lidového umění rodného kraje. Již v poválečných letech začala vyšívat krojové součásti. Na obrázku vpravo je jí vyšívaný fěrtůšek z té doby. Vzpomíná, že se to naučila od nětčických vyšívaček pí Školudové a Kristové. Později vyšívala krojové součásti pro své bratry a pro Klimenta. Vzpomíná ještě, že v poválečných letech vymalovala ornamenty kolem oken, dveří a vrat na domě svých rodičů v Nětčicích. Když Kliment dostudoval a absolvoval dvouletou vojenskou službu, nastoupil u státních lesů na východním Slovensku. S rodinou tam pak žili do r. 1962, kdy se přestěhovali do Prahy a hned začali navštěvovat Slovácký krúžek, Kliment i s houslemi.

Stále si však uchovali tradice starých selských rodů a se svým rodným krajem zůstali po celý čas ve styku. I v Praze

se Lidka věnovala vyšívání a dalšímu lidovému mění – rytí kraslic s mimořádně krásnými a jemnými vzory. V dobré paměti máme také žúdro, kterým Lidka ozdobila vchod na Žofín při 90. výročí Krúžku (1986).

Přejeme Lidce, která po Klimentově smrti žije sama a občas navštěvuje Krúžek, aby jí sloužilo zdraví a aby ji neopustila potřeba alespoň občas tuto činnost provozovat. Možná by se i mezi mladými našla některá z děvčat, která by měla zájem naučit se některou ze zmíněných technik. Lidka by jistě ráda předala své ojedinělé znalosti další generaci.

JAN HLAVÁČ

Moravský ples

Očima dokumentaristy

V únoru 2010 jsem se s manželkou Janou podruhé v životě zúčastnil Moravského plesu v Praze. Nepatříme mezi jeho typické účastníky. Stejně jako v minulém roce jsme se snažili zachytit stěžejní okamžiky plesu kamerou. K dispozici jsme měli jednu kameru. Náš záměr byl proto poměrně náročný, protože nejživější záběry jsou ty, kde se střídají blízké pohledy s dalekými, pohledy zleva s pohledy zprava. To však vyžaduje kamer hned několik a k tomu dokonalé střihové zařízení. Tak vybaveni nejsme. Proto postupujeme jinou cestou. Usilujeme o živý dokument. To znamená, že se snažíme být v jádru plesového dění, zaznamenávat každý aktuální záběr a kameru přitom vypínat co možná nejméně, protože nemůžeme narušit posloupnost zvukové stopy. Jak už to tak bývá, ty nejatraktivnější záběry se objevují právě ve chvílích, kdy kamera je vypnuta, nebo v jiném sále. O tom by mohl vyprávět každý, kdo filmuje. Přesto se nám něco zachytit podařilo.

Moravský ples v Praze představuje velkolepý kulturní zážitek, který daleko přesahuje pomyslné hranice Prahy, jak ty rozměrové, tak časové. Objevuje se tady průřez kulturou národa, žijícího v nejrůznějších regionech a sociálních vrstvách, který se umí radovat a těšit ze života v rozsahu a úrovni, na kterou současný svět zcela zapomněl nebo zapomíná. Jednotlivé soubory s sebou přinášejí do Prahy svá pojetí krásna, jak v krojích, písních, tanci, tak ve svých pocitech. Nesmí tu chybět ani slunce zakleté v doušcích vína nebo něčeho ostřejšího.

V podtónech zde zaznívá i cosi dávného, hlubokého - vzpomínky na dávno zaniklou středoevropskou říši. Je to příběh národní hrdosti a pospolitosti, který v ostatním národním folklóru nalézáme jen s obtížemi. Umění radovat se, těšit se z daného okamžiku, neskrývat svo-

ji radost, ale ponořit se do ní a zapojit do ní všechny, prakticky celý svět. V plesu zaznívá příběh dávné syntézy kultury hudební, pohybové i výtvarné, kdy každý byl jejím tvůrcem a konzumentem zároveň.

V těch časech svět ještě neznal turisty, kteří procházejí životem jen jak pouzí hosté, jež se jen na všechno dívají a ničeho se neúčastní, ani vyspělou dělbu práce, kdy nám pro detail uniká celek.

Kultivované vzory na krojích, zrozené fantazií spjatou s přírodou, strhující hudba, tanec, víno, slivovice, to vše pod jednou střechou a s obrovským nadšením všech, to je Moravský ples v Praze.

V jednom domě můžeme slyšet, vidět i účastnit se umění Hanáků, Lachů, Moravských Slováků a Valachů. V tom umění je řada odpovědí na otázky, které si moderní doba teprve začíná klást. Často je hledá v projevech jiných národů, nikoli v projevech vlastního národa. Hraje v tom roli i určitá povrchnost, pohodlnost, ale to už jsme se moravskému plesu vzdálili.

Tak si na závěr přejme úspěšné pokračování Moravských plesů v Praze i pokračování moravské lidové kultury.

MILAN JÍŠA

Krajanský festival v Praze

Ve dnech 9. – 12. 9. 2010 se konal v Praze 4. mezinárodní krajanský festival. Pořadatelem bylo občanské sdružení Sedm paprsků (www.sevenrays.cz) a Folklorní sdružení ČR (foscr@adam.cz; www.folklornisdruzeni.cz). Záštitu přijal místopředseda Senátu Parlamentu ČR Jiří Liška a ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, Stálá komise Senátu ČR pro krajany žijící v zahraničí, primátor a dva radní Hlavního města Prahy.

Jednotlivé akce čtyřdenního programu se konaly na významných místech a v reprezentačních prostorách vrcholných institucí ČR a Prahy, ve volných lokalitách v okolí Prahy a závěr pak na Hradčanském náměstí.

Účast přijaly folklorní soubory a skupiny z Ukrajiny (6x), Rumunska (1x), Chorvatska (6x), Srbska (1x), Maďarska (1x), Belgie (1x), Velké Británie (1x), Kanady (1x), Brazílie (1x), a konečně ze Slovenska naši přátelé Slovácký krúžek Bratislava a Skaličané. S těmi posledně jmenovanými jsem se zúčastnil klíčových akcí jako jejich stín, občasný přispěvatel ladicími tekutinami a hlasový pomahač při spontánních rozezpívačkách. Bylo to přínosem i pro mne.

Naši přátelé byli ve svých vystoupeních a projevech obecně velmi aktivní a oblíbení. Taky byli vedením festivalu v tomto smyslu opět oceněni nejvyšším oceněním.

Krajané se v galakoncertu pochlubili svými folklorními a pěveckými vystoupeními. Bylo to až dojemné, jak lidé, často mladí, až děti, ale i požehnaného věku, kteří jsou druhou, spíše však pozdější generací po emigrantech do všech kou-

tů světa, hrají a zpívají po našem české a moravské písničky a tancují tance, které tady doma už možná v té podobě takto ani neznáme.

Na oplátku bylo našim krajanům předvedeno něco ze soudobé tuzemské kultury, nikoliv však folklorní. Možná by stálo za úvahu, zda by to příště nemohlo být naše vystoupení. To je možná i důvod, proč tuto informaci píšu. Už jsme ve výboru uvažovali i o jiných kontaktních aktivitách, na nichž se pracuje.

JOŽKA ŠENK

Hudecké dny Břeclav 2010

Podruhé za sebou jsem se zúčastnil privátně 28. ročníku Hudeckých dnů 26.-27. 11. 2010 ve Staré Břeclavi. Tradice vznikla kdysi v souvislosti s legendárním primášem Břeclavanu Jožkou Kobzíkem. Tentokrát byla laděna k jubileu jeho klarinetisty Vlastimila Kopuletého, který se osobně zúčastnil. Dlouholetým pořadatelem býval Břeclavan, dnes druhým rokem Slovácký krúžek Stará Břeclav.

První páteční večer byl věnován vystoupením folklórních souborů doprovázených cimbálovými muzikami:

- Folklórní krúžek Pohárek z Týnce (www.poharek.unas.cz)
  CM Olina z Hodonína
- Slovácký krúžek Hrozen (skhrozen@seznam.cz), CM Guráš (www.guras.cz) z Velkých Bílovic
- Old Stars Břeclav (www.oldstars.tksoft.cz)
  Hudecká muzika Starý Poddvorov
- Národopisný soubor Břeclavan
  CM Břeclavan (www.breclavan.com)

Druhý sobotní večer se představilo šest cimbálových muzik:

- CM Břeclavan (www.breclavan.com)
- CM Jožky Severina z Kostic (www.cmjs.net; cmjsev@quick.cz)
- CM Vonica z Krumvíře (zaviacic@tiscali.cz)
- CM Strážničan ze Strážnice (www.straznican.cz; straznican@straznican.cz)
- CM Burčáci z Míkovic (www.burcaci.ic.cz)
- HCM Martina Hrbáče (hcmmh@seznam.cz)

Byla to pestrá přehlídka folklorních aktivit různého druhu i pojetí, příjemná po těle i po duši. Všichni ze sebe vydávali to nejlepší, na což zasvěcené diváctvo bouřlivě reagovalo. Navíc po programu pokračovala volná zábava při muzikách, což máme obzvlášť rádi. Dlouho po půlnoci …

Z našich se tam zjevily dvě členky v sobotu. V pátek přijely na výzvědy dvě členky z Bratislavy, co tam byly už vloni, v sobotu jich přijelo devět; byli jsme pospolu a bylo nám dobře. Z Brna jsme potkali v sobotu tři členy, co známe.
Všem účinkujícím v našem pořadu „Podluží známé i neznámé ...“ letos v Atriu vyřizuji pozdrav od Jilka Herzána, zejména však pochvalu od Franty Blažka, pri-

máše Břeclavanu. Tak jsem byl rád …

Moc nás všecky zdraví náš dlouholetý člen a kamarád Kamil Škrobák. Má se přiměřeně věku, chodí do sboru SK Stará Břeclav, jezdí s ním po vystoupeních a mezitím prohání ryby v Dyji.

Do nějakých hodnocení se nebudu pouštět, pro to jsem tam nejel. Jen snad jediné – všichni, nebo alespoň drtivá většina těch, co účinkovali, na sobě intenzivně pracují, pořád mají něco nového, míra mezi čistou tradicí a novými přístupy je uměřená. Tím novým je často i zpracování po staletí zapadlých písniček a všeho kolem. To je můj liberální pohled, nikomu ho nevnucuji.

Byl jsem tam rád mezi krajany a známými z Podluží i okolí.
Nelituji, doporučuji. *JOŽKA ŠENK*

Nářečí jsou základem folkloru

Dobře zazpívaná lidová píseň má tyto hodnoty: krásu melodie a textu, informaci a ukázku nářečí. Krásu melodie si uvědomuje zpěvák, a proto ji zpívá. Uvědomuje si ji posluchač, který je ochotný za poslech i zaplatit. Tuto samozřejmost doplňuji zkušeností, že některé melodie ukazují oblasti svého vzniku, i když se zpívají jinde. Zpěváci a posluchači si méně uvědomují význam a krásu textů. Já je považuji za rovnocenné melodiím, protože melodie je třeba veselá, ale až z textu se pozná zdroj té veselosti. Text může být nejen veselý, nebo vážný, ale také překvapivě krásný i poučný. Např. zkušenost, o níž by špatný spisovatel napsal tlustý a asi oblíbený román pro muže, vyjadřuje tato vrtěná (píseň k tanci z Podluží) v pouhých čtyřech verších: Xoď, šohajku, xoď do roku, až do našého jarmaku! Na jarmaku kup střevíce! Potom uš k nám nexoď více! (Nářečí se píše foneticky, každá hláska se píše podle výslovnosti, spisovné ch je x a spisovné x je ks.) Krása textu však není jen ve výběru slov, ale i v jejich tvarech, jež patří do nářečí a také ukazují oblast vzniku písně. Zpěvák nedodržující nářečí tedy znehodnocuje svůj zpěv i sebe.

Neznám folkloristu, který si myslí, že písně se nemají zpívat v příslušných nářečích. Naopak vím, že dodržování nářečí je např. jedním z kritérií hodnocení v soutěži o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku. Protože píseň se nemůže vyvíjet, nesmí se měnit z neznalosti, nebo úmyslně.

Přesto už přes padesát roků bezmocně sleduji, jak amatéři i profesionálové v jedné písni spatlají tvary z různých nářečí, zamění pády zájmen atd. Dokonce do písní z Česka vkládají slova ze Slovenska. Proto tento jazyk bez pravidel nazývám československštinou.

Posluchači i poroty jazykové chyby neodhalují, nebo ignorují. Zpěváci zpívající československy vstupují do Síně slávy a pravidelně vítězí ve Zpěváčku a v soutěži o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku. Velké úspěchy mají v cizině i doma.

Tento stav je jedním z projevů zájmu návštěvníků folklorních akcí. Oni se chtějí pobavit, ne poučit.

Proti tomuto diletantství je vhodné vystupování vypravěčů, kteří přesným nářečím vyprávějí veselé historky. Posluchači se baví a poznávají nářečí. Ve druhé polovině dvacátého století se dokonce proslavil Josef Lebánek, jenž převážně vyprávěl pověsti a pohádky bez vtipu a posluchače bavil zvláštnostmi kopaničářského nářečí. Tehdy vypravěči často úspěšně vystupovali. Nyní folklorní akce vypadají, jakoby vypravěči vymřeli. Až v roce 2009 Agentura AV uspořádala umělecky úspěšnou přehlídku slováckých vypravěčů. Tato přehlídka se opakuje. Třetí bude 24. 9. 2011 asi ve Velké nad Veličkou. Dne 11. 9. 2010 ve Strážnici při vinobraní vystoupili také vypravěči. Dne 5. 2. 2011 v Top hotelu Praze na Národním krojovém plese FoS ČR budou dva hanáčtí vypravěči.

Milí umělci, vedoucí souborů a pořadatelé folklorních akcí, z vděčnosti k našim předkům pěstujte folklor odborně i z jazykového hlediska! Dejte si všechny texty svých výstupů zkorigovat dialektologickým útvarem Akademie věd ČR (sipkova@iach.cz) v Brně! Využívejte vypravěče, které vám doporučí předsedové regionů Folklorního sdružení! Můžete pozvat i vypravěče ze Slovenska, které vám doporučím na telefonech 603 371 973 a 257 214 088. I slovenský vypravěč je levnější než soubor a posluchače pobaví také. Neničte umění, které máte rádi!

PAVEL FIALA

Leo Neumann 80 let

Dne 20. října 2010 uplynulo 80 let od narození našeho významného člena, doc. Ing. Leo Neumanna, CSc., kterého většina zejména starších „krúžkařů“ pamatuje z našich besed a vystoupení muziky, na jejímž profilu se výrazně podílel v letech 70tých až 90tých. Nejdříve pár biografických informací.

Po maturitě na Reálném gymnáziu v Prostějově uvažoval o dvou alternativách vysokoškolského studia. Nad studiem hudby (kompozice) na JAMU v Brně nakonec zvítězila chemie, kterou začal studovat v r. 1949 na VUT Brno, jež však byla o dva roky později převedena na Vojenskou technickou akademii. Ukončil ji v r. 1954 a nastoupil zde na Katedru protiatomové ochrany a radiochemie. Záhy zde započal také s přednášením a připravoval novou specializaci „Technologie palivového cyklu jaderných elektráren“, která zahájila výuku v r. 1956, avšak již dva roky nato byla pře-

vedena na VŠCHT Praha, kam Leo také přešel. Zpočátku zde byl jediným přednášejícím této specializace, po 9 letech se na VŠCHT habilitoval. Později přednášel ještě paralelně na ČVUT v Praze a na VŠB v Ostravě. Protože byl po r. 1968 označen za neperspektivního pracovníka, a také pro neshody o dalším vývoji specializace, přihlásil se a zvítězil v konkurzu na vedoucího výzkumného oddělení radioaktivních odpadů v Ústavu jaderného výzkumu v Řeži u Prahy. Po r. 1989 převzal opět na základě konkurzu vedení celého ústavu chemie a chemické technologie palivového cyklu jaderných elektráren. V r. 1993 odešel do penze, působil však nadále externě jako předseda dozorčí rady ÚJV a externí učitel na VŠCHT. Celkem odpřednášel 40 let, vydal řadu skript pro studenty a napsal kolem stovky odborných publikací.

Od mladých let se vážně zabýval hudbou. V letech 1946-49 studoval hudební teorii u L. Slováčka, bývalého ředitele opery ve Stuttgartu, zakládal různé hudební skupiny, ještě na gymnáziu založil a řídil voice-band. Uplatnil se i jako zpěvák. Psal scénickou hudbu pro divadelní ochotníky a doprovodnou hudbu klavírní i pro komorní orchestr. Jednou ze skladeb vyhrál soutěž hudebních skladatelů a byla mu nabídnuta roční stáž s následným přijetím na AMU v Praze. Zůstal však nakonec u chemie.

Během studia na VTA založili s několika přáteli soubor s až 40členným smíšeným sborem a patnáctičlenným orchestrem, pro který napsal několik desítek aranží. Později vznikla i taneční skupina s muzikou a primášem M. Podéštěm, v níž hrál na basu. Taneční skupinu vedl Jura Beneš z Kelčan u Kyjova (osvojila si i vzkříšené kyjovské skočné).

Po ukončení studia uzavřel práci v souboru a nějaký čas hrál ve smyčcovém kvintetu VTA na basu. Brzy ale přešel jako basista do muziky Mirka Melouna, která tehdy patřila mezi přední moravské muziky. Byla v základě valašská (podle primáše), ale pro veřejná vy-

stoupení a rozhlasové nahrávky obsáhla i jiné regiony Moravy, Čech i Slovenska. Vedle základní sestavy kolem 15 hudebníků byly podle potřeby vytvářeny i charakteristické menší skupiny (hudecká, gajdošská, dudácká). Leo hrál ve všech a byl také autorem mnoha hudebních úprav. Muzika měla úzkou vazbu na brněnský rozhlas a BROLN (M. Meloun byl jeho prvním primášem). V rozhlase hráli hlavně Valašsko, Hanou a Brněnsko, poslední jako dosud poněkud opomíjenou oblast. Ještě po přechodu do Prahy v letech 1958-1961 Leo do brněnské muziky dojížděl.

Do pražského Slováckého krúžku přišel poprvé v polovině 60tých let, ale muzika se mu nelíbila, protože se hrálo v proměnných sestavách (kdo přišel, ten hrál) a bez nácviků. Znovu se ale vrátil a zůstal, protože mu muzika chyběla a u nás v ní našel řadu pevných přátelských vztahů. Velmi si cenil primáše Jury Hudečka, který v úctě k tradici usiloval o to, aby muzika hrála stylově čistě a respektovala důsledně odlišnosti jednotlivých regionů. Celoživotním přítelem se mu stal Kliment Navrátil, vynikající zpěvák a muzikant, po Jurovi Hudečkovi také primáš muziky. Byl to všeobecně uznávaný reprezentant Kyjovska v oblasti folkloru. O těchto věcech pojednává Leo podrobněji v úvodu k jím vydaném zpěvníku Na besedě ve slováckém krúžku (Eskira, Praha 2000). Jeho zásluhou se do muziky vnesl pevnější řád a muzika pak vystupovala častěji na veřejnosti. Pro tyto účely připravoval repertoár a notové zápisy, s důrazem na repertoár a dodržování regionálních harmonizací (zvláště nesnášel „novouherské“ akordy u slováckých písní). Pro brněnskou muziku, ale také pro pražský krúžek psal i partitury, jen zčásti dochované. Svou přirozenou autoritou a snahou o udržování zvyklostí v regionech pozvedl úroveň muziky i zpěváků, prosadil pravidelnější zkoušky a jen nejnutnější stylizaci při vystoupeních, pouze s aranžováním pro jeviště. Náleží mu uznání za zavedení soustavnější a vážnější činnosti muziky, zpěváků i tanečníků. Nejvýznamnějším počinem byl jeho již zmíněný zpěvník, ve kterém zachytil asi 400 písní běžně hraných a zpívaných v té době v krúžku, včetně notových zápisů a harmonizace. Nářečí textů konzultoval s Klimentem Navrátilem a se Soňou Plzákovou, s níž si dobře rozuměl ve svých snahách a jež se výrazně, spolu s ním, podílela na obrození činnosti Krúžku. Velmi významný podíl měl na přípravách oslav 90. a 100. výročí krúžku, na muzikantských pasážích v televizní inscenaci pohádky Noční mora aj. Po převzetí postu primáše Martinem Sochorem v r. 1998 se občasně po řadu let scházela „stará muzika“ složená z dlouholetých přátel: Klimenta Navrátila, Leo Neumanna, Mirka Hudečka a Jana Hlaváče.

Přejeme Leošovi, aby mu láska k lidové písni vydržela a abychom se s ním mohli ještě dlouho setkávat. I jeho zásluhou je, že do Krúžku stále přicházejí noví mladí tanečníci a muzikanti, kteří vytvářejí v Praze oázu vážně chápaného a stylově čistého folkloru.

JAN HLAVÁČ

Za Ivanem Šálou

Před několika měsíci opustil naše řady náš dlouholetý přítel, jeden z nejstarších věrných členů Krúžku, Ing. Ivan Šála, CSc. Odešel náhle dne 5. května 2010 ve věku nedožitých 86 let, bez okázalosti a obřadu, takže jsme neměli příležitost se s ním naposledy rozloučit. Vzpomeňme na něj dodatečně alespoň těmito řádky.

Ivan se narodil r. 1924 v Nitře, na Slovensku, kde jeho otec před 2. sv. válkou pracoval jako státní zaměstnanec v rámci tehdejší pomoci Slovákům, kteří tehdy neměli dostatek vlastních vzdělaných lidí. Matka pocházela z Uherského Ostrohu a s tímto místem se cítil Ivan svázán svými kořeny.

Po přestěhování rodiny z Nitry do Prahy v r. 1939 pokračoval ve studiu na reálném gymnáziu. Jejich dům Na Dobešce v Praze 4 se stal později, zejména v posledních desetiletích, útočištěm a organizačním centrem krúžku. Ivan po válce vystudoval Strojní fakultu ČVUT v Praze a r. 1949 nastoupil do Výzkumného ústavu ministerstva hutního a strojírenského průmyslu, po různých změnách pak do Státního výzkumného ústavu materiálu. Po získání titulu CSc. byl zařazen jako vedoucí vědecký pracovník. Jeho hlavním zájmem a úkolem bylo studium chemicko-tepelného zpracování povrchů ocelových konstrukčních dílů, zejména cementování, nitridování aj., vč. ochrany povrchů protioxidační atmosférou při vysokých teplotách. Výsledkem této činnosti byla řada patentových přihlášek a článků v odborných časopisech i přednášek na konferencích. V r. 1988 odešel do penze.

Kromě této profesní činnosti, jíž se věnoval s plným zaujetím a úspěšně, měl také řadu zájmů, z nichž lze jmenovat soustavnou zálibu ve výtvarném umění. Vytvářel si také sbírku staršího užitného a folklorního umění. A zde se dostáváme k jeho celoživotnímu a hlubokému zájmu o slovácký folklor a Slovácký krúžek v Praze, kde působil už jeho otec. Do Krúžku vstoupil Ivan v r. 1947 a působil zde jako zpěvák a tanečník. Byl v dobrém vztahu s tehdejším pokladníkem a jednatelem Krúžku „strýčkem“ Josefem Hanákem a pomáhal mu v jeho oddané práci pro milovaný Krúžek. I díky tomu přežil Krúžek kritické období padesátých let 20. stol.

Výrazně zasáhl Ivan do života Krúžku v roli kulturního referenta výboru v 70 - 80 letech, kdy organizoval velký počet přednášek s národopisnou tématikou, ale také o všeobecném kulturním dění na Slovácku a o významných umělcích našeho kraje. Měl o tom všem dokonalý přehled i díky udržovaným osobním

stykům. Sám se na této činnosti podílel zasvěcenými přednáškami např. o habánské keramice, o Antošovi Frolkovi, o malířích Cyrilu Mandelovi, Jožovi Uprkovi aj. Nelze nevzpomenout, že po sametové revoluci se hned zapojil do činnosti obnoveného Sokola, kde v jednotě Libuš působil ve funkci vzdělavatele.

Není již mnoho pamětníků, kteří by práci Ivana Šály pro Krůžek mohli po zásluze ocenit. Kromě výše uvedené dlouholeté funkce kulturního referenta byl již v r. 1967 jednatelem Krůžku, jehož předsedou byl tehdy Ing. Jan Machálek. Výrazným impulzem pro jeho další činnost byl pozdější příchod naší mnohaleté jednatelky a hospodářky Heleny Šálové, jež se stala jedním z pilířů Krůžku zejména v posledních 20 letech. Díky jejím organizačním schopnostem a také obětavé pomoci Ivana oba vytvořili prostředí, které se stalo druhým domovem Moravských Slováků v Praze, místem správy Krůžku a místem pro konání schůzí i uložení krojů a archivu.

I když věříme, že paní Helena bude dále ve své činnosti pokračovat, práce Ivana bude zřetelně chybět jí i nám. Budeme postrádat jeho pravidelnou účast na besedách, jeho přívětivé jednání a rozhovory se známými i s novými členy Krůžku a jeho nezištnou snahu pomáhat všude tam, kde to bylo potřeba. Ivanovi Šálovi patří náš upřímný dík jako jedné z nejvýznamnějších osobností poválečné historie Slováckého krůžku v Praze.

JAN HLAVÁČ

Doplňující podklady poskytli paní Helena Šálová a Ing. Bohumír Esterka, CSc.

Jan Čumpelík ml.

8. 6. 1925 Čáslav - 22. 9. 2004 Praha

I když se Jan Čumpelík narodil v Čáslavi, vlivem svého otce získal zálibu ve folkloru. Už ve svých 10 letech doprovázel otce na jeho malířských toulkách po Slovácku, zejména ve Velké nad Veličkou. Vnímal hry dětí, hudební a taneční folklor v plenéru i v hospodě, k jeho přátelům patřili i bratři Holých. S otcem už před válkou občas navštívil i besedy Slováckého krůžku v Praze.

V Sokole a po jeho zákazu v AC Slavie se věnoval lehké atletice, hodu oštěpem, skoku o tyči; v překážkovém běhu byl dokonce 1 rok dorosteneckým rekordmanem. Studova1 na gymnáziu v Dušní ulici; na kterémsi předtančení si pohybového nadání J. Čumpelíka všimla tehdejší přední choreografka J. Šaršeová a vzala ho do své skupiny moderní gymnastiky a výrazového tance. Po maturitě v roce 1944 byl Jan totálně nasazen na odklízení trosek po náletech na Prahu.

Po válce začal studovat na Přírodovědecké fakultě geologii. Tak se projevil vliv geologa Kettnera, který jej učil už na gymnáziu a s nímž podnikal geologické vycházky po pražském okolí. Od počátků obnovení činnosti Slováckého krůžku v Praze se Jan Čumpelík aktivně zapojil do skupiny mladých, zpíval a tancoval s velikým zápalem a zájmem. V pořadu prof. Plicky v roce 1948 vystupoval při studentském festivalu ve Velké nad Veličkou. Nikoho proto neudivilo,

když se přihlásil do vznikajícího Státního souboru písní a tanců (SSPT). To ovšem k velké nelibosti prof. Kettnera, který ztrácel dobrého studenta a který pak proto po přivítání dalších studentů vyslovoval přání, aby mu neodešli, jako ten jeden, k Cirkusům a varieté (pod ně totiž SSPT původně patřil).
Státní soubor písní a tanců rok nacvičoval svá vystoupení na zámku v Kvasicích u Kroměříže. Pak však musel J. Čumpelík nastoupit na dvouletou základní vojenskou službu; vzhledem ke své předchozí přípravě byl odvelen k Vojenskému uměleckému souboru (VUS), kde vedl taneční složku. Soubor potřeboval i tanečnice. Jako člen komise přijal kapitán Jan Čumpelík do taneční složky ,,Unku", tanečnici Vycpálkova souboru; ta se pak stala i jeho manželkou; po absolvování Filosofické fakulty, obor národopis a divadelní věda, získala Barbora Čumpelíková titul PhDr.

Ve Vojenském uměleckém souboru se projevily i choreografické schopnosti J. Čumpelíka. Inspirován folklorem připravil s taneční skupinou na motivy slezského Ondráše Tanec s puškou, podle her valašských ogarů Vojenské hry a pro Spartakiádu 1960 Píseň o rodné zemi pro amatérské folklorní soubory. To už na Hudební akademii musických umění studoval choreografii, kterou v roce 1965 absolvoval skladbou Zrání ve Vinohradském divadle. Jako absolvent HAMU dodatečně získal titul magistr (Mgr). V době zájmu veřejnosti o kosmickou problematiku připravil Jan lyrickou taneční hříčku pro tři sólisty Svatební cesta na Měsíc. Ačkoliv její obsah neznala, chtěla Československá televize hříčku po Gagarinově obletu Země jako aktuální natočit; po zkoušce ji zklamaně odložila, nebyla to vůbec oslava Gagarinova letu. Humor Jana Čumpelíka se projevil v baletu Vojáci císařovny o tom, jak se Marie Terezie dvořila mladému švarnému vojáčkovi; netušila, že je to omylem odvedené děvče ve vojenské uniformě jejího milého. Po zrušení VUS byl převelen do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého (AUS VN). S oběma soubory úspěšně propagoval Československo v řadě zemí Evropy, Afriky a Asie.

Odchod do důchodu umožnil Janu Čumpelíkovi věnovat se cele zájmové činnosti. Ze zvykosloví Podkrkonoší a Polabí připravil roku 1997 pro Strážnické slavnosti pásmo Z Vrchlabí do Polabí a získal v hodnocení programu 1. místo a téhož roku i cenu Mezinárodního folklorního festivalu za scénickou kompozici českého folkloru. Že byl členem Senátu programové rady Strážnických slavností, vyplývalo z celé předchozí činnosti. Na hudebně dramatickém oddělení Pražské konservatoře vedl pohybovou výchovu herců. Spolupracoval i s Hudbou Hradní stráže, pro kterou choreograficky připravoval slavnostní pochody, prostorová řešení přehlídek apod. Spolupráce J. Čumpelíka si vážily folklorní soubory z různých regionů republiky.

Po obnovení Sokola se J. Čumpelík stal členem umělecké rady Československé, později České obce sokolské. Pro

XIII. slet r. 2000 připravil úspěšnou folklorní skladbu, pro XIV. slet r. 2006 připravil režijně i choreograficky skladbu Tance domova. I Slovácký krúžek do ní vyslal jednu skupinu; J. Čumpelík se provedení skladby bohužel už nedočkal.

Honza Čumpelík byl věrným a významným členem našeho Krúžku, členem výboru, ale hlavně vynikajícím tanečníkem; když choreografka Zdena Jelínková seznamovala členy Kružku s horňáckými sedláckými, za demonstrátory si zvolila Honzu s manželkou Barborou. Svou taneční erudici dal do služeb mladším tanečníkům Krúžku, řídil nácviky tanců a přitom vedl mladé k úctě k autentickému pojetí tanců; mírnou stylizaci připouštěl jen pro pódiová vystoupení Krúžku.

Celoživotní činnost Jana Čumpelíka ocenil zvláštním uznáním i ministr kultury Pavel Dostál.

Tož takového člena měl ve svých řadách Slovácký krúžek v Praze.

Ve Vědomostí jsme již dříve vzpomínali na sochaře Vladimíra Koštovala, cimbalistu našeho Krúžku. Našimi členy byli i další umělci, kteří se podíleli na činnosti Krúžku, vzpomeňme i na ně.

Bohdan Obrovský

11. 10. 1925 Staré Ransko
2002 Chrudim

Syn významného českého malíře a sochaře Jakuba Obrovského.

Šel ve šlépějích svého otce, malířství studoval na Státní grafické škole a na AVU u prof. V. Nechleby. V jeho malbách jsou výrazná zákoutí Prahy za noci a s plynovým osvětlením, maloval i historické obrazy (Jan Želivský v čele chudiny), portrétoval primáše Jožku Kubíka, uplatnil se i jako restaurátor obrazů. Své práce vystavoval v Kralupech; stal se totiž kastelánem v zámku v Nelahozevsi, kde byl i kustodem lobkovické obrazové galerie. A jaký vztah měl k našemu Krúžku? Bohdan sice pocházel z Čech, ale v roce 1946 poprvé navštívil Velkou a oblíbil si Horňácko. Ve Velké bydlel a maloval u tetky Čambalky, k jeho přátelům patřili i zpěváci bratři Holých. Naučil se zpívat a tancovat po našem, opatřil si horňácký kroj a vše pak uplatňoval v Praze v Krúžku; starší krúžkaři si Bohdana pamatují jako zpěváka a tanečníka, pravidelně skákal Pod šable. Muzika Krúžku účinkovala na vernisáži jeho výstavy v Kralupech, několikrát zajela i do Nelahozevsi a hrála podle počasí venku, nebo v zámku. V Krúžku

poznal Bohdan i svou nastávající Anežku z Velké; svatbu 3. 2. 1948 měli v Praze v krojích a Krúžek jim vystrojil i svatební veselici (tehdy jsme se scházeli v Čs. spisovateli na Národní třídě). Od 80. let však Bohdan bydlel a žil v Horním Bradle na Chrudimsku a v Krúžku jsme jej pak vídali jen zřídka, na větších akcích.

Na fotografii (na předcházející straně) ze svatby Bohdana Obrovského najdeme staršího Jana Čumpelíka a jeho syna Jana (v horní řadě zleva), uprostřed ve slavnostním B. Obrovského s Anežkou a tehdejšího stárka Krúžku Mojmíra (Mojka) Viktorina ze Šardic (sedící první zleva). V horní řadě první zprava by snad měl být malíř a dřevorytec Karel Novák, učil pak v Moravské Nové Vsi (nar. 23. 7. 1915 v Rohatci).

Jura Mandel

5. 8. 1896 Kuželov - 7. 9. 1971 Praha

S prací tohoto malíře nás v padesátých letech seznámil prof. Štěpán Jež v přednášce, doprovázené diapozitivy.

Jmenoval se Jiří, ale v Krúžku byl našinec a i v literatuře se uvádí jako Jura. Studoval architekturu v Praze, na akademii ve Vídni a nakonec na AVU v Praze. Jako ruský legionář maloval ruskou krajinu, doma od roku 1934 vyučoval kreslení v Trnavě, pak v Čechách. Jeho oborem byly portréty, zátiší, zvířata, moře, krajiny. Jako krajinář postihoval především náladu v krajině. Štěpán Jež v přednášce vyzdvihl jedinečné zachycení jarního rozbředlého sněhu. Do Krúžku s ním chodil i jeho syn Jiří (*1923), malíř a grafik; jako krajinář maloval zejména Orlické hory a městská zákoutí s kusem přírody. Poznali jsme i dceru Jury Mandela Olgu (*1928), rovněž malířku.

Jan Čumpelík starší

22. 1. 1895 Praha - 12. 10. 1956 Praha

Od roku 1945 jsme se s tímto malířem setkávali na besedách Krúžku.

Narodil se sice v Dobrovici u Mladé Boleslavi, ale podle jeho osobního vyznání jej při tvorbě inspirovalo lidové umění, především slovácké a slovenské. Studoval na VŠUP v Praze kreslení u prof. F. Dítěte a pak na AVU u prof. V. Nechleby, absolvoval i studijní pobyt v Paříži. Na svých cestách po Slovácku a Slovensku zachycoval na svých malbách svérázné lidové postavy v krojích i krajiny s takovým mistrovstvím, že byl roku 1939, těsně před zavřením vysokých škol, navržen za profesora na Akademii výtvarných umění. Po válce se stal členem Armádního výtvarného studia a podílel se na malířském zachycení bojišť východní fronty, na ztvárnění vojenských typů (Průzkumník) i na žánrových scénách ze života armády. Na veřejnosti se stal známým jako autor plakátů k politicky motivovaným výstavám (Výstava revolučních bojů). V Krúžku se uplatnil jako zpěvák.

Zdeněk Němeček

16. 11. 1931 Luž u Chrudimi
18. 12. 1989 Praha

Mnozí z nás si pamatují, jak do Krúžku přinesl bustu primáše Majstra Jožky Kubíka, který inspiroval mnoho slováckých muzikantů. Přáním Z. Němečka

bylo, aby byla busta J. Kubíka umístěna u větrného mlýna v Kuželově; stalo se a odtud přehlíží J. Kubík své rodné Slovácko. K sochařské práci se Z. Němeček dostal jako vyučený keramik po studiu na Uměleckoprůmyslové škole ve Zlíně (1949-1953) a sochařské speciálce u profesorů Laudy a Makovského na AVU v Praze. Z. Němečka proslavila monumentální sochařská tvorba, převážně se sportovní tematikou, ve které zachycoval radost ze sportovního výkonu; známý je zejména vítězný výskok hokejisty, připravený pro mistrovství světa v hokeji v Praze roku 1987; kopie této plastiky je stále odměnou pro vyznamenané hokejisty. Další sochy jsou součástí architektonických řešení sportovních areálů v Praze, Mnichově, Mexiku (fotbalový brankář) a jinde. Z. Němeček je znám i jako autor pamětních desek a z četných výstav doma i v zahraničí. Z Krúžku dodnes známe i manželku Zdeňka Němečka, Kornelii. *JURA MIKULČÁK*

• ZE SLOVÁCKA •

Jiří Jilík zve na další cestu Slováckem

Po souborech národopisných reportáží a fejetonů Rebelové proti všednosti (2003) a Jdu Slováckem krásným (2008) přichází publicista Jiří Jilík s navazujícím, třetím výborem svých textů inspirovaných lidovou kulturou a folklorem Slovácka. Sepětí s předešlou knihou vyjadřuje v názvu – Jdu Slováckem krásným II.

A kam se s autorem vydáme tentokrát? Pouť Slováckem začíná v Hroznové Lhotě v ateliéru výtvarníka Františka Pavlici, který novou knížku doprovází souborem malebných litografií. A odtud již vede cesta za „milovanými Horňáky“ na Horňácké slavnosti i na košt „zelá“ do Velké nad Veličkou, dále na kuželovský „větrák“ za Františkem Okénkou a MUDr. Jendou Pavlíkem; zpět na Dolňácko do Strážnice, do dílny řezbáře Františka Gajdy i do zámeckého parku v době folklorního festivalu, do Kunovic, kde autor prožil dětství a poprvé se seznamoval s hodnotami lidového kroje, do Míkovic o hodech, do Topolné a do Opavy na „výhonkářskou svatbu“, na zabijačku do Nedakonic, do Starého Hrozenkova v době Kopaničářských slavností i do řady dalších míst na Slovácku, kde žijí zajímaví lidé, nositelé lidových tradic.

Kniha je na trhu od počátku prosince. K dostání je u knihkupců v Uherském Hra-

dišti, Uherském Brodě, Veselí nad Moravou, Kyjově, v infocentrech, ale je možné si ji objednat i přímo u nakladatele na adrese: jiri.jilik@gmail.com.

O autorovi: Jiří Jilík (1945), člen našeho Krúžku, je někdejší dlouholetý šéfredaktor Slováckých novin; je autorem či spoluautorem dvou desítek knižních titulů, scénářů tří celovečerních filmů a řady filmů dokumentárních. Za literární tvorbu získal několik ocenění. V letech 2003 a 2006 hlavní cenu Prix non pereant v soutěži Média na pomoc památkám, v letech 2007 a 2008 regionální cenu Miroslava Ivanova za díla literatury faktu a v r. 2009 čestné uznání v mezinárodní soutěži o Cenu E. E. Kische. Další informace o autorovi a jeho tvorbě na http://jirijilik.webnode.com

Převzato z http://jirijilik.webnode.com/

Nová kniha o osobnostech Kyjovska

Motto: *Bylo jich hrstka*
zrovna jak zrní v hlíně
spravedlivých a milosrdných
a touto setbou se obrozovala zem

Vždycky tomu tak bylo
Vždycky tomu tak bude

Jan Zahradníček

V prosinci 2010 vyšla knížka Hrstka osudů z pera MUDr. Jiřího Dunděry, známého kyjovského lékaře a autora mnoha publikací z oblasti historie a kultury kyjovského regionu. Kniha o rozsahu 207 stran přináší několikastránkové texty o lidech z Kyjovska, kteří vešli do širšího povědomí tím, že povyšovali kulturní úroveň města nebo se zapsali do paměti tím, že nebyli ochotni slevovat ze svých ideálů. Většinu z nich autor osobně znal, i když jsou uvedeni i významní lidé ze staršího období. Tak se zde setkáváme se jmény JUDr. Karla Kozánka (1857 – 1941, starosta města a Sokola), profesorů RG Ladislava Fialy, Ludvíka Kaluse a Jana Gajdoše, účastníků odboje za II. svět. války (MUDr. Vladimír Dunděra, František Hlaváč, Ladislav Král), dále se jmény lékařů, umělců, vědců aj. O řadě osobností z tohoto regionu pojednávala již kniha téhož autora, která vyšla před pěti lety s názvem „33 životů“ (Josef Klvaňa, Jožka Sedlář, Jura Petrů, Josef Somr a další).

Nová kniha má rozsah 207 stran, její cena je 200 Kč a lze ji objednat u občanského sdružení Kyjovské Slovácko, Masarykovo nám. 39, 697 01 Kyjov, event. prostřednictvím *hlavacjan@email.cz.*

JAN HLAVÁČ

GRATULUJEME

Našemu dlouholetému přednímu členu **Prof. Ing. Janu Hlaváčovi, DrSc**, který v září 2010 obdržel titul „Čestný občan města Kyjova“. Je to již druhá taková pocta našemu členu - čestným občanem obce Traplice na Uherskohradišťsku se již před několika lety stal Ing. Jaroslav Vinkler, CSc.

Víte o někom dalším?

●

V listopadu 2010 slavilo **Folklorní sdružení ČR 20. výročí svého vzniku**. A také oceňovalo. Mimo jiné udělovalo Poděkování FOS ČR za aktivní práci při rozvoji tradiční lidové kultury, folkloru a cílů sdružení - bylo uděleno 59 členům, Poděkování za výjimečný přínos k uchování a rozvoji tradiční lidové kultury, folkloru a cílů sdružení - dostalo 65 členů. Mezi oceněnými byli i naši krúžkaři Čumpelíková Barbora, Harčarik Jozef, Janoušek Jiří, Macháček Dušan, Plzáková Soňa, Říha Miroslav, Šálová Helena.

●

Připomeňme v této souvislosti, že předsedou Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR byl 26. 8. 2009 Krúžku udělen **Pamětní list za udržování tradic Slovácka**.

●

Tanečník a zpěvák **Vláďa Ulčar se v létě oženil s Hankou Zimmermanovou**. Datum svatby zvolili pátek 13. (8.)! Tak hodně štěstí!

Přehled akcí 7 - 12 / 2010

DATUM	AKCE	MÍSTO
17. 7.	**Soustředění chasy**	Beroun
23 - 25. 7.	**Horňácké slavnosti**	Velká nad Veličkou
14. 8.	**Medové zpívání**	Kudlovice
21 - 22. 8.	**Soustředění chasy**	Kralupy nad Vltavou
24. 8.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
29. 8.	**Soustředění chasy**	Satalice
30. 8.	**Pražský jarmark**	Praha
8. 9.	**Beseda u cimbálu**	KD Gong

12. 9.	**Trojské vinobraní**	zámecký areál Trója
14. 9.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
20. 9.	**Poklady Moravy**	Praha, Muzeum
23. 9.	**Zkouška chasy**	DDM Karlín
30. 9.	**Zkouška chasy a ženského sboru**	DDM Karlín
2. 10.	**Strašnické vinobraní**	Trmalova vila
5. 10.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
7. 10.	**Zkouška chasy**	DDM Karlín
13. 10.	**Beseda u cimbálu- Moravský věneček**	KD Gong
14. 10.	**Zkouška chasy**	DDM Karlín
19. 10.	**Zkouška sborů na Setkání muzik**	Praha
21. 10.	**Zkouška chasy a ženského sboru**	DDM Karlín
26. 10.	**Zkouška sborů na Setkání muzik**	Praha
2. 11.	**Zkouška sborů na Setkání muzik**	Praha
4. 11.	**Zkouška sborů na Setkání muzik**	DDM Karlín
6. 11.	**Setkání muzik na Vltavské**	KD Vltavská
10. 11.	**Beseda u cimbálu**	KD Gong
11. 11.	**Zkouška chasy**	DDM Karlín
16. 11.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
20. 11.	**Podlužácké hody**	Gong
23. 11.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
25. 11.	**Zkouška chasy**	DDM Karlín
30. 11.	**Zkouška mužského sboru**	Praha
2. 12.	**Zkouška chasy a sborů na vánoční besedu**	DDM Karlín
8. 12.	**Vánoční beseda**	Gong

Plán akcí 1 - 6 / 2011

- 12. 1. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Žandár
- 5. 2. **NÁRODNÍ KROJOVÝ PLES FoS ČR** - Top Hotel Praha
- 9. 2. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Martina Sochora
- 19. 2. **55. MORAVSKÝ PLES** sobota 19.30 hod, Národní dům na Smíchově
- 9. 3. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Žandár
- 9. 4. **VÝSTAVA VÍN** sobota 14.00 hod., KD Barikádníků, Praha – Strašnice
- 13. 4. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Martina Sochora
- 11. 5. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Žandár
- 28. - 29. 5. **SETKÁNÍ SLOVÁCKÝCH KRÚŽKŮ PRAHA, BRNO, BRATISLAVA** - Místo setkání Petrov
- 8. 6. **BESEDA U CIMBÁLU** středa 19.00 hod., KD Gong, Hraje CM Martina Sochora

Plán akcí našich přátel

- 22. 1. **PLES - FAŠANKOVÁ ZÁBAVA** SlK Bratislava a Skaličané, Kulturní středisko Stupava
- 29. 1. **51. PLES SK BRNO** Kongresové centrum BVV
- 12. 2. **POŠUMAVSKÝ VĚNEČEK** Národní dům na Smíchově

LEDEN

2. 1.	Kleinhamplová Zdena	85
4. 1.	Dragoun Zvonimír	65
5. 1.	Mudřík Zdeněk	75

ÚNOR

18. 2.	Trnčíková Jiřina	70
20. 2.	Bobek Josef	55

BŘEZEN

6. 3.	Fiala Pavel	75
17. 3.	Sedlář Roman	50

DUBEN

8. 4.	Slovák Antonín	75
24. 4.	Hlaváčová Marie	50

KVĚTEN

12. 5.	Hebron Miroslav	60
17. 5.	Šálová Helena	75
17. 5.	Vorálek Rostislav	75
21. 5.	Gavenda Miloš	60
30. 5.	Váňa Jaromír	55

ČERVEN

10. 6.	Zvěřina Oldřich	85
14. 5.	Herle Petr	60
15. 6.	Janoušek Jiří	65
23. 6.	Vaculík Ludvík	85
29. 6.	Adresová Hana	65
30. 6.	Janečková Libuše	80

ČERVENEC

6. 7.	Říha Miroslav	60
16. 7.	Hlaváč Jan	85
23. 7.	Pařízková Eva	60
25. 7.	Duhajský Jan	70
31. 7.	Medek Karel	80

Odkazy na internetové stránky
s informacemi o folkloru a lidové kultuře

www.folklornisdruzeni.cz	- webové stránky Folklorního sdružení ČR, kde je v rubrice Soubory _ Praha - uveden i Slovácký krúžek v Praze.
www.nulk.cz	- oficiální web Národního ústavu lidové kultury ve Strážnici
www.vmp.cz	- Valašské muzeum v přírodě, Rožnov pod Radhoštěm
www.lidovakultura.cz	- internetové stránky věnované identifikaci, dokumentaci, uchování, šíření a prezentaci lidové kultury v České republice; provozuje Národní ústav lidové kultury ve Strážnici
www.cioff.cz	- internetové stránky české národní sekce CIOFF
www.folklorweb.cz	- kalendář akcí, festivaly, koncerty, jarmarky, hody, vystoupení, katalogy, národopisné soubory, tanec, lidová hudba, cimbálové muziky, hudební skupiny, tradice
www.gajdy.cz	- folklorní občasník nejen o gajdách; gajdoši, MP3 ukázky, výrobci lidových nástrojů, gajdošská setkání
www.folklornet.com	- kalendář folklorních akcí, novinky, lidová řemesla, muzikanti, muziky, soubory, folklorní burza, aj.
www.folklornet.cz	- internetový portál Sdružení přátel folkloru v Brně
www.hornacko.net	- kalendář místních akcí, odkazy a informace o regionu
www.slovacko.cz	- úplný průvodce regionem
www.kudyznudy.cz	- jeden z největších portálů k vyhledávání akcí, včetně folklorních a z oblasti lidové kultury
www.wineofczechrepublic.cz	- oficiální prezentace moravských a českých vín

SLOVÁCKÝ KOLÁČEK

Firma Slovácký koláček

Jsme výrobci tradičních Slováckých koláčků.
Pekárna se nachází nedaleko Uherského Hradiště.
Svatební Slovácký koláček by neměl chybět na žádné oslavě nebo rautu, kde je dobré jídlo.
Našimi výrobky jsou svatební tvarohové koláčky, ořechové a makové hřebeny. Jsou vyráběny ručně podle tradiční staré receptury.
Výhradně tradiční výrobek s více jak čtyřicetiletou minulostí.

http://www.slovackykolacek.webnode.cz/

Pokud Vás naše nabídka zaujala a naše spolupráce by pro Vás mohla být přínosem, kontaktujte nás. Koláčky dodáváme i do Prahy.

S pozdravem a přáním hezkého dne

Hubálová Radmila,
687 04 Sušice 55,
tel: 602 765 212, Email : hubalova@centrum.cz

OBSAH

Slovo starosty 1
Přehled činnosti - informace vedoucích 2
Zúčastnili jsme se - očima účastníků 8
Z historie 22
Napsali nám 26
Medailonky 32
Žili mezi námi 35
Ze Slovácka 40
Střípky z Krúžku 42
Co chystáme v roce 2011 44
Naši jubilanti v roce 2011 45
Odkazy na internetové stránky 46

Vědomosť

Vydává SLOVÁCKÝ KRÚŽEK V PRAZE
Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4
jako svůj neperiodický zpravodaj vycházející zpravidla 2x ročně
Odpovědný redaktor: Miroslav Říha
Vikova 13, 140 00 Praha 4
Grafická úprava a tisk: Karel Chovanec / ESKIRA s.r.o.
Jazyková úprava: Jaroslava Čajová
Distribuce: Helena Šálová, Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4
tel.: 728 178 017, 244 464 459, salovah@seznam.cz
Příspěvky el. poštou na adresu riha@oksystem.cz,
rukopisy na adresu odpovědného redaktora nebo vedení Krúžku
Fotografie poskytli: J. Hlaváč, D. Macháček, J. Mikulčák, M. Říha,
O. Sameš, M.Tomšů, J. Vesecká

SLOVÁCKÝ KRÚŽEK V PRAZE

Starosta: Miroslav Říha, Vikova 1143/13, 140 00 Praha 4
tel.: 602 115 223, e-mail: riha@oksystem.cz
Jednatelka: Helena Šálová, Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4
tel.: 728 178 017, 244 464 459, e-mail: salovah@seznam.cz

Slovácký krůžek v Praze, Valašský krůžek v Praze, Hanáci - spolek rodáků a přátel Hané v Praze ve spolupráci s HS ČR pořádají již

55. tradiční moravský ples

19. 2. 2011

Společná zábava probíhá ve všech prostorách Národního domu na Smíchově. Začátek v 19 30 hod.

Vstupné:
350–550 Kč

Předprodej vstupenek:
Helena Šálová
tel. 728 178 017
244 464 459

Národní dům na Smíchově
tel. 731 628 343
(12.00–18.00)

Letos se účastní:

Slovácký soubor Kyjov ₹ Bartošův soubor ze Zlína ₹ Národopisný soubor Ždáničan ₹ Chasa z Velkých Pavlovic ₹ Národopisná skupina z Krumvíře, Valašský soubor Krušpánek ₹ Slovácké krůžky z Brna a Bratislavy ₹ Mužské sbory z Kyjova, Hrušek, Ždánic, Kudlovic, Brna a Prahy ₹ pražské pořadatelské krůžky Moravských Slováků, Hanáků a Valachů.

Muziky:

Dechová hudba PODLUŽANKA z Tvrdonic ₹ Cimbálová muzika Pavla Růžičky z Kyjova ₹ Cimbálová muzika ROVÁŠ ze Zlína ₹ Cimbálová muzika HRADISKO ze Ždánic ₹ Cimbálová muzika Slováckého krůžku v Praze ₹ Cimbálová muzika ŽANDÁR ₹ Cimbálová muzika J. Janouška ₹ Valašská cimbálová muzika KYČERA.

Mediální partneři:
ČESKÝ ROZHLAS, časopis **FOLKLOR**

satt · EQUITY BROKERS · OKsystem · SKUPINA ČEZ · ZNOVÍN ZNOJMO, a.s. SE SÍDLEM V ŠATOVĚ · ESKIRA · PRAGO PLAKÁT

Moravský věneček

Trojské vinobraní

Mužský sbor Slováckého krúžku na Trojském vinobraní

Vánoce v Krúžku

Tři králové